

Leto XXIII. 1925.

Št. 2. Februar.

BOGOLJUB

Koledar za februar 1925.

Mesečni zavetnik: sv. Sholastika (10)

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. očeta:
Sveta dežela.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve so vsak dan še važne, najus zadevo	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v		
			ljubl. škof.	lavant. škof.	
1	Nedelja	4. po Razgl.	Verska neustraš. Zedinj. cerkva.	Ljublj. Franč.	Sol. ss. v C. Petrovče Zalec Gotovlje Teharje
2	Poned.	Svečnica	Živa vera. Dubovniki.	Vrabče	
3	Torek	Blaž. škof	Cenitev blagoslovil. Zdravniki.	Trboje	
4	Sreda	Andr. Korsini	Medseb. ljubezen. Razprti.	Begunje p. C.	
5	Četrtek	Agata, d., m.	Cenitev devištva. Dekleta.	Kor. Bela.	
6	Petek	†Dor., d., m. (Lj.)	Kralj. Sreča J. Glasnik in Bogoljub	Sela p. Šum.	
7	Sobota	Romuald, sp.	Smisel za duh. vaje. Samostani.	Reka. Koč.	
8	Nedelja	1. predp.	Volitve in volilci.	Hotedršica	} Griže Sv. Peter S. d. Galicija Polzela Kozje
9	Poned.	Apolon., Cir.	Blagosl. domovine. Izvolj. poslan.	Mirna	
10	Torek	Sholastika, d.	Sv. čistost. Mladina.	Ljublj. Liht.	
11	Sreda	Lurška M. B.	Češčenje M. B. Marij. družbe.	Trstenik	
12	Četrtek	Evlalija	Odprava slabih navad. Zapeljani.	Zabnica	
13	Petek	† Katar. Riči.	Ljubezen do sv. očeta. Škofje.	Hotič	
14	Sobota	Valentin, m.	Bolniki. Strežniki. Usmiljenke.	Radovljica	
15	Nedelja	2. predp.	Izpolnj. nedelj. dolžn. Vojaki.	Bela cerkev	} S. Peter Sv. G. Podsreda Podčetrtek
16	Poned.	Julijana, d. m.	Izpolnj. stanov. dolžn. Delavci.	Zallog	
17	Torek	Donat in t., m.	Neomadež. življ. Mladiči.	Zavratec	
18	Sreda	Šimeon, škof	Potrpežljivost. Peverj. Glasnika.	Sp. Idrija	
19	Četrtek	Julijan, muč.	Zbranost. Versko brezbrži.	Duplje	
20	Petek	† Eleuterij, šk.	Posvečenje družin. Slabe družine.	Leše	
21	Sobota	Maksimiljan	Sirjenje dobrega tiska. Pisatelji.	Banjaloka	
22	Nedelja	3. predp.	Pošteno veselje. Igravci in igravke.	Št. Vid p. Brd.	} Sv. Vid na Pl. S. Mar. p. Pl. Olimje Dobje Pilštanj
23	Poned.	Peter Dam.	Pomoč v skušnjavah. Trpeči.	Kolovrat	
24	Torek	Matija (pust)	Zadoščenje za grehe. Grešniki.	Vavtvas	
25	Sreda	†† Pepelnica	Duh pokore. Mlačni.	Trnovo Kras	
26	Četrtek	Marjeta Kort.	Prejem, sv. zakr. Duhovn. naraščaj.	Slap	
27	Petek	† Gabriel žal.	Radodarnost. Redovni naraščaj.	Razdrto	
28	Sobota	Roman, opat	Umirajoči. Vsi ta mesec umrli.	Preloka	

V molitev se priporočajo: † Frančiška Unetič od Sv. Križa pri Kostanjevici. — M. Maček priporoča v molitev svojo rodbino, bolno gospodinjino in že 7 let bolnega svaka. — A. D. se priporoča v molitev na čast sv. Antonu Pad., da bi bila uslišana v važni zadevi. — Tretjerednica (Trebnje) se priporoča za ozdravljenje bolezni v glavi. — M. R., družbenica Mar., se priporoča lurški in zagorski Materi božji za zdravje v prsih, za mir v hiši in za versko vnemo svojece. — Marija Znidaršič (Mrtvice na Dol.). — Dijak za dušno in telesno zdravje v dosegu duhovskega poklica. — M. V. za zdravje in milost redovnega poklica. — Rihard Grom sv. Sreču Jezusovemu in Marijinemu in sv. Antonu za zdravje in druge zasebne zadeve.

V stiski in bolezni se veren človek rad zateče za pomoč k Bogu in k svetim priprošnjikom. Prav je tako, saj molimo v zahvalni

pesmi: »V te — Gospod — sem zaupal; ne bom osramočen vekomaj.« Vendar pa Bog hoče, da se poslužujemo tudi naravnih pomočkov in sredstev, ako so nam na razpolago. Zato opozarjamo tudi na to-le pisemce, ki je te dni došlo uredništvu: »Slučajno sem še-le zdaj opazila, da se med tistimi, ki so se priporočili v molitev v novemberskem »Bogoljubu«, tudi osebe s hudimi živčnimi boleznimi. Tudi jaz sem bila pred nekaj leti živčno-bolna. Povpraševala sem vse ljubljanske živčne zdravnike za svet, a imela sem le malo uspeha. Ozdravela sem še-le v Kneippovem zavodu v Wörishofnu na Bavarskem. Ker poznam neznanstvo trpljenje živčno-bolnih, sem pripravljena pomagati z dobrimi nasveti, ako bi se zdravja potrebna oseba potrudila k meni, ali pa, če mi pošlje naslov. — Adolfina Vödeh, urednikova vdova, Ljubljana, Rimska c. 2/I.«

BOGOLJUB

Velika odločitev.

Zgodovinsko - važna bo nedelja, dne 8. februarja. Volivci bodo izbirali poslance za narodno skupščino. Naš list »Bogoljub« se ne vtika v golo politiko, temveč presoja vse le iz verskega ozira in s stališča vesti. Toda pri volitvah za narodno skupščino — žal — ne gre za samo politiko, za tako ali tako državno obliko, za to ali ono vlado, marveč za veliko bolj važna vprašanja: Kakšna bo naša šola in kakšna odgoja otrok? Kakšno sodbo bo imela bodoča zbornica o cerkvenem zakonu, o razmerju države do Cerkve? i. dr. To so vprašanja, ki segajo globoko v naše versko življenje, v naše odnose do drugordecv. Za taka vprašanja tudi »Bogoljub« ne more biti brezbrizen; zato mora jasno in glasno povedati, kakšno bode stališče katoličana glede na volitve.

Za katoliškega človeka, ki čuti s Cerkvijo, odgovor ni težak. Vsak pošten in zvest katoliški Slovenec ve in se zaveda, da bi bilo proti vesti in torej zagrešeno, če bi se ali iz napačne in zadolžene uslužnosti do kogarkoli, ali iz odvisnosti od kogarkoli, ali iz kakšnega časnega dobička odločil pri volitvi za tako stranko, ki je verskobrezbrizna, ali celo Cerkvi protivna. Istotako bi bilo v današnjih razmerah grešno, če bi se katoliški slovenski volivec hotel izmuzniti in na dan volitve doma ostati, češ, »jaz se ne maram vtikati v politiko; kakor naredim, se zamerim temu ali onemu. Rafši doma ostanem; saj itak ne bo nič bolje...« Tako in podobno govori brezvestnež in neznačajnež, ki ne pomisli, da s svojo obsodbe vredno brezbriznostjo v najvažnejših — tudi verskih in šolskih — zadevah prepušča odločitev nezanesljivim in celo brezbožnim osebam. Sarajevski katoliški list »Nedjelja« piše v letošnji prvi številki med drugim: »Katoličan, ki bi ta dan ostal doma ter bi iz zanikarnosti ali iz kateregakoli obzira ne glasoval, bi se težko pregrešil proti svoji domovinski in verski dolžnosti. Vsi katoličani morajo

ta dan na volišče, da oddajo svoje glasove. Za kóga? Sigurno ne za tako stranko, ki je napovedala borbo Cerkvi in veri, ali ki hoče odpraviti Marijine kongregacije ter izključiti versko poučevanje iz naših šol... Katoliški volivec tudi ne sme glasovati za stranko in ne za ljudi, ki v javnih listih napadajo svetega očeta, škofo in duhovščino...« Glavno vprašanje pri izberi je in mora biti: Katera stranka je po programu in po svojih načelih tudi res krščanska? Katera stranka jamči, da bo v državnem zboru ščitila pravice in svobodo sveže Cerkve, naše verske svetinje, krščansko šolo in vzgojo naše krščanske mladine?

Kdor bi pa volil s strankami, ki njih časopisi smešijo naše versko življenje in verske svetinje, se norčujejo iz svetih zakramentov, ponižujejo Marijo, taje naše verske nauke in resnice, kdor bi — pravimo — volil s takimi strankami, bi pričal, da z njimi in z njihovimi načeli soglaša; bi pomagal dejansko trgati vero iz src, bi bil kriv, če bi se v državnem zboru delale proticerkvene in protiverske postave.

Znak skrajne vnemarnosti bi tudi bil, če bi kdo — pa naj velja tudi za »pobožnega« — na ta odločivni dan ostal brez tehtnega vzroka doma. In koliko je takih nesrečnih cincovcev med sicer vernimi Slovenci? Leta 1923 je imelo na Kranjskem volivno pravico 97.000 mož in mladeničev; volilo jih je pa samo 72.000. Manjkalo je torej kar 25.000 volivnih upravičencev. Na Štajerskem ni šlo na volišče celo 34.000 volivcev! In to so — gotovo ne sodimo napačno — povečini takozvani »pošteni« ljudje. Resnica pa je: Premalo zavedni, premalo vestni, pa tudi premalo požrtvovalni so; preveč pa boježi in obzirni. Vprašamo: Ali imajo nasprotniki Cerkve kaj obzirnosti?... Ponavljamo: Kdor si še prilastuje katoliško ime, pa v današnjih razmerah ne gre na volišče, ko bi lahko pravilno volil, pomaga nasprotnikom krščanstva ter pro-

tivnikom Cerkve na noge. Nikar ne pozabimo: En sam glas lahko odloči, da pride v narodno skupščino versko-brezbrižen ali pa celo brezverski poslanec namesto odločno krščanskega moža.

Za vsak korak in za vsako besedo bo dajal človek enkrat odgovor; dajal ga bo tudi o tem, kako je volil, ali pa če iz zanikarnosti sploh ni volil. Le pomislimo, kakšne posledice ima lahko volivna brezbriznost: Če bi bili francoski katoličani pravočasno na voliščih storili svojo vestno dolžnost ter volili katoliške može, ali bi jim bili prodajali njih cerkve na javnih dražbah? Ali bi jim bili uvedli brezversko šolo? Ali bi jim bili razkristjanili cerkveni zakon?

Ti, ki čitaš to svarilo, morda nisi volivni upravičenec, pa si misliš, hvala Bogu, to mene nič ne zadeva... Napačno sodiš. Gre za veliko stvar, ki jo moramo vsi podpirati. Nihče ne sme držati križem rok. Imaš očeta, brata, moža, sina, sorodnika, znanca. Ali veš, če bo prav volil? Ali bo volil tako, da bo na čast božjo, da bo koristno za Cerkev in v blagor slovenski domovini!? Prepričaj se in stori svojo prijateljsko dolžnost: poučuj, pojasnjuj, vzpodbujaj! Izpodbijaj napačne sodbe in predsodke, kamor prideš. Ne dovoli, da bi se širile laži in obrekovanja čez poštene krščanske kandidate. Bodi dobri stvari kolikor moreš na roko, da ne bodo slavili zmage nasprotniki Kristusa in Cerkve.

Jubilejsko leto.

Na sveti večer (1924) je papež Pij XI. ob zvonjenju po vseh rimskih cerkvah odprl takozvana sveta vrata v baziliki Vatikanski ter s tem naznanil, da je nastopilo sveto ali jubilejsko leto. Te izredne svečanosti so se udeležili vsi v Rimu bivajoči kardinali in izredno veliko škofov iz vseh delov sveta. Navzoča je bila tudi grška kraljica Olga, več grških in belgijskih princezinj, polno zastopstvo vnanjih držav, mnogo dostojanstvenikov in ogromno število romarjev.

Da bomo bolj umevali pomen in izredno vrednost svetega leta, pogledjmo nekoliko v zgodovino te velekoristne cerkvene naredbe.

Sveto pismo nam o jubilejnem letu, ki je bilo v stari zavezi Bogu posvečeno, to-le poroča: »Bog je ukazal po Mozesu: Tudi si šteje sedem letnih tednov, to je sedemkrat sedem, kar je skupaj devet in štirideset let; in sedmi mesec trobi s trobento (pozavno) 10. dan meseca, ob času sprave, po celi vaši deželi. In posvečuj petdeseto leto in imenuj je odpuščenje vsem prebivalcem tvoje dežele; to leto je namreč jubilejsko« — (t. j. leto trobentanja; slavnostno, svečano leto). — »Vsakdo se povrne k svoji posesti in vsakdo pride nazaj k prejšnji družini, ker je jubilejsko in petdeseto leto.« (III. Moz. 25, 8—10.)

Ne samo sedmo leto je bilo Bogu sveto, ampak zlasti leto, ki je prišlo za sedemkrat sedmim, t. j. petdeseto, tako,

da sta bili Bogu sveti dve leti zapored. Ime »jubilej« — je od trombe, ki so tedaj pele ob začetku leta. Dolgo in zategnjeno trobentanje se imenuje namreč po hebrejsko »jobel«, kar imenujemo po latinsko »jubilej«. To leto je bilo jako intenzivno za Izraelce. Takrat je postal prost suženj, če je bil izraelskega rodu. Kdor je prodal njivo, jo je ob jubileju dobil nazaj. Seveda so se tako ob jubileju nehali tudi dolgovi, ki so jih imeli na svojih njivah ali hišah. Tako se je res vse pomirilo in prenovilo; to je bilo leto splošnega odpuščenja. Kdor je pri Izraelcih kupil kaj polja, ga ni kupil v popolno last, ampak samo za užitek do jubileja.

Vsakdo vidi, kako dobro je bilo to uravnano, kako milo je Bog skrbel za ljudstvo, zlasti za ubožno. Na ta način je bilo poskrbljeno, da se ni imovina, dedščina očetov, zapravila, da ni prišla v tuje roke. Gotovo je bilo to leto nenavadno slovesno in veselo.

Stara zaveza se imenuje senca nove zaveze; to velja tudi glede svetega leta: Kar je bilo izraelsko jubilejsko leto za časno, zemeljsko življenje izvoljenega ljudstva, to je sveto leto za višje, nadnaravno življenje naših duš. Prvo je bilo leto veselja, čas pomiloščenja za ujetnike in sužnje, za revne in v dolgovih zakopane Izraelce; naše sveto leto je milosti polni čas, ko vrhovni poglavar razglasi popolni odpuštek, ko dobe spovedniki prav posebne

pravice, da odvezujejo spokornike ne-le od grehov, marveč tudi raznih cerkvenih kazni, da izpreminjajo obljube itd.

Kdaj je bilo pravzaprav vpeljano krščansko sveto leto, ni lahko dognati. Gotovo je, da je papež Bonifacij VIII. leta 1300, 22. febr. razglasil jubilejsko leto. V dotičnem razglasu beremo, »da dovoljuje zaupajoč na usmiljenje božje, na zasluženje svetih apostolov Petra in Pavla« za leto 1300 in za vsako naslednje stoto leto popolni odpustek svetega leta. Zgodovinar Giovanni Villani sporoča kot očividec, da je došlo tisto leto povprečno vsak dan do 200.000 romarjev v Rim.

Že l. 1342 pa so poslali Rimljani odposlanstvo k papežu Klementu VI., ki je bival takrat v Avignonu, naj bi stoletno dobo, določeno za zopetno sveto leto, skrajšal vsaj na povprečno dobo človeškega življenja. Papež je prošnji ustregel ter sestavil odredbo, ki določa, da se naj sveto leto praznuje vsakega polstoletja. V jubilejnem letu 1350 je bilo v večnem mestu še veliko več tujcev, nego petdeset let poprej, dasi je bila takrat silno huda zima in je razsajala kuga. Vse ceste in vsa pota so bila polna romarjev, ki so z največjo potrpežljivostjo in spokornostjo prenašali napore in težave. Prenočevali so večinoma kar na prostem. Med takratnimi odličnejšimi udeleženci je bila tudi znamenita švedska romarica sveta Brigita, ki je s svojo dobroteljnostjo in s svojimi opomini in z nadnaravnim razsvetljenjem karmoč blagodejno vplivala na druge romarje.

Poznejši papeži so določila glede časa, kdaj naj bi se napovedalo sveto leto, večkrat spreminjali. Enkrat je izšel ukaz, naj bi bilo vsako 33. leto jubilejsko, in sicer v spomin na čas Jezusovega zemeljskega življenja. Papež Pavel II. je to razdobje še skrajšal na 25 let. Od l. 1475. dalje je ta navada ostala do danes. Ko je luteranstvo sililo na dan in se je verska mlačnost polastila srednje Evrope, je bilo ob svetem letu dokaj manj tujcev v Rimu.

Ogromno je bilo število svetoletnih romarjev za časa papeža Klementa VIII., leta 1600. Mnogo krivovercev, zlasti protestantov, se je izpreobrnilo in povrnilo v naročje katoliške Cerkve, ko so bili priče ganljivih skupnih pobožnosti in ponižne spokornosti odličnih vernikov. Celo Turki so se dajali krstiti.

Predzadnje redno jubilejsko leto je bilo 1825. leta; papežu Piju IX. ni bilo dano, da bi razglasil jubilej ne leta 1850.

in tudi ne leta 1875. Zadnjikrat smo obhajali sveto leto ob nastopu novega stoletja 1900.

* * *

Sveto leto se prične tako, da papež sam na sveti večer slovesno otvori jubilejska vrata na cerkvi svetega Petra v Rimu, kar se je zgodilo tudi pred zadnjim Božičem. Iste obrede izvrše istočasno trije kardinali pri cerkvi sv. Janeza v Lateranu, pri svetem Pavlu in pri cerkvi Matere božje Snežnice (Maria Maggiore). Zaključi se sveto leto prav ob istem času čez eno leto.

Sveto leto je bilo dovoljeno prvotno samo za Rim. Kdor ni obiskal grobov svetih apostolov, se ni mogel udeležiti milosti svetega leta. Pozneje se je ta določba v toliko spremenila, da so se ugodnosti svetega leta dovolile tudi posameznim mestom in vsem, ki so tam zadostili predpisanim pogojem za prejem svetoletnih milosti. Vendar so pa za take slučaje bile predpisane tudi denarne dajatve, oziroma miloščina za boj proti Turkom. Leta 1500 so bile prvokrat ugodnosti svetega leta dovoljene vsem katoličanom tudi izven Rima pod zgoraj označenim pogojem. Pozneje se je udomačil običaj, da se vselej po končanem svetem letu v Rimu — raztegnejo jubilejski odpustki na ves katoliški svet in sicer navadno za krajšo dobo (za pol leta) ter brez denarne obveznosti in brez miloščine.

Naj bi se uresničila želja ljubljanskega škofa, izražena na predpraznik novega leta: V svetem letu hočemo s ponižanjem in skesanostjo izprositi od Boga obilne milosti in varstvo, ki je potrebujemo. —

Kako je z odpustki v tem letu?

Jubilejske pobožnosti naj bi po namenu svetega očeta Pija XI. pospešile pravi in trajni mir med človeštvom, ter zedinjenje nekatoličanov s pravo Cerkvijo Kristusovo. Sveti oče želijo, da bi prav iz tega razloga v letošnjem jubilejskem letu čimveč vernikov poromalo v Rim; zato je s papeževim pismom od dne 5. julija 1924 odločeno, da izven Rima letos prenehajo vsi v prid živim podeljeni in dovoljeni odpustki. Izvzeti so samo naslednji odpustki: 1. Odpustki za zadnjo uro; 2. odpustki za molitev angelskega češčenja; 3. odpustki za udeležbo pri 40 urni pobožnosti; 4. odpustki za tiste, ki pospremijo Najsvetejše, ko gredo bolnika obhajati; 5. odpustek, ki

ga podeli škof ali nuncij pri slovesnem opravilu; 6. porcijunkulski odpustki v Asisiju. — Vsi odpustki, tudi taki, ki so podeljeni sicer le na korist živim, se v sv. letu zamorejo obrniti v prid ubogim dušam v vica.

Iz ven Rima so za dobo sv. leta z malimi izjemami ukinjena tudi vsa izredna pooblaščenja odvezovati (pri nejubilejskih spovedih) od cerkvenih kazni ter grehov, pridržanih papežu, ali dajati izpreglede od obljub.

S posebnim papeževim pismom pa je ugodeno, da morejo nekatere osebe, ki so zadržane potovati v Rim, doma že leto s (1925) dobiti milosti in odpustke jubilejskega leta. Osebe, ki jim velja ta olajšava, so: 1. Redovnice s slovesnimi obljubami ter papeško klavzuro; sestre z ne-

slovesnimi obljubami, terciarinje in sploh osebe ženskega spola, ki s cerkvenim dovoljenjem žive skupno v enem zavodu; prav tako tudi njihove kandidatinje, novicinke, gojenke, uslužbenke in sostanovalke. Izvzete so le učenke, ki odzunaj obiskujejo njih šole. — 2. Redovniki s trajno klavzuro (n. pr. kartuzijani, trapisti). — 3. Verniki obojega spola, ki so v ujetništvu, v ječi, prežnanstvu. — 4. Verniki, ki so vsled bolezní ali slabega zdravja ovrani, da bi šli v Rim; strežniki in strežnice po bolnišnicah. — 5. Osebe, ki si z delom svojih rok služijo vsakdanji kruh ter svojega dela ne morejo za več dni prekiniti. — 6. Vsi, ki so več kot 70 let stari.

Pogoje za jubilejni odpustek določí za vsako škofijo dotični vladika.

† Dominik Skitek.

Skrivnostna so za nas pota božje Previdnosti. Mi računamo, upamo, delamo načrte, a neskončni Bog uredi vse drugače. Saj pravi Gospod sam pri preroku: «Moje misli niso vaše misli, vaša pota niso moja pota.» Iz 55, 8. Take misli nas navdajajo ob smrti bogoslovca Dominika Skiteka, v katerega smo stavili koroški Slovenci velike nade. Ravno v njegovem zadnjem študijskem letu, v katerem bi imel kot goreč dušni pastir, poln idealov, kot voditelj iti med naše ljudstvo, ga je Bog poklical k sebi. Zares zgledno je bilo njegovo življenje; zato naj tudi Bogoljubovi bralci zvedo nekaj o njem.

Dominik se je rodil 29. julija 1900 v Potočah kot sin bogoljubnih kmetijskih staršev. L. 1912 je vstopil v gimnazijo v Št. Pavlu, kjer je dovršil 6 razredov z odličnim uspehom. Bil je nadarjen, a tudi marljiv in čednosten. V Št. Pavlu je vstopil v dijaško Marijino družbo in bil celo življenje zvest Marijin sin. Zadnja 2 razreda pa je dovršil v Kranju, kjer je napravil zrelostni izpit. Tudi v Kranju se je znal vsem tovarišem prikupiti. Marljivo je deloval v kulturnem odseku dijaške Marijine družbe.

Včasih je trpel pomanjkanje, a bil je vendar zmiraj dobre volje. Če je imel le nekaj novcev, si je nabavil kakšno dobro knjigo. Kadil ni; tudi se je ogibal alkoholnih pijač.

V jeseni l. 1920 je vstopil v ljubljansko semenišče, kjer je dovršil prvi letnik bogoslovja. Ker je hotel delovati med koroškim ljudstvom, se je vrnil na Koroško in je nadaljeval v celovškem bogoslovju svoje študije. S pobožnim življenjem, z globoko vsestransko izobrazbo se je

pripravljaj za bodoči poklic. Posebno je bil vnet za božjo službo. Z notranjo zbranostjo je združil zgledno zunanje obnašanje pri sveti maši. Zato so mu predstojniki poverili zadnje leto mesto ceremoniarja, ki ima skrbeti za asistenco pri slovesni službi božji. Marljivo je deloval kot tajnik Marijine družbe, bil je ud 3. reda sv. Frančiška. Priljubljen je bil pri vseh bogoslovcih. Veselje je sijalo z njegovega obraza, kadar je stopal po hodnikih bogoslovja.

Z veliko vnemo je zbiral slovenske tovariše in jim bil kakor skrben oče, h kateremu so se zatekali v svojih težavah. Posnemal je zgled škofa Slomška, o katerem je zmiraj rad govoril. Zadnji njegov nastop je bil pri slavnosti 75letnice društva slovenskih bogoslovcev v Celovcu, katerega početnik je bil škof Slomšek. Težavne so bile priprave, a požrtvovalni tovariš se jih ni ustrašil. Slavnost se je vršila 22. novembra 1923 in je prav dobro uspela.

Rastel je v popolnosti in svetosti. Medtem ko se je v prejšnjih letih včasih hitro razburil, je sčasom tako izpopolnil svoj značaj, da je vsakdo občudoval njegovo miroljubnost in krotkost. Pa saj je rajni zajemal moč iz presvete Evarhristije. Goreče je prejemal Jezusa v sv. obhajilu. Medtem ko so drugi bogoslovci po večerji izrabljali prosti čas zase, je rajni Dominik v hišni kapeli ob svitu luči molil svojega Zveličarja in častil Marijo z rožnim vencem. Še nekaj mesecev mu je bilo treba čakati na sv. mašniško posvečenje, a tega ni dosegel; Bog je hotel drugače. Dne 2. svečana 1924 se je vlegel v posteljo, katere ni več zapustil. Podlegel je jetiki in terpel 7 mesecev.

Prosil je Boga, da mu podeli zdravje, a bil je vedno vdan v božjo voljo. Molilo se je mnogo za njegovo zdravje, iz Rima je dobil poseben blagoslov sv. Očeta, toda Bog je imel z njim druge namene. Težek je bil njegov križ, a nikdar ni bilo slišati v dolgi bolezni iz njegovih ust pritožbe. Bil je navadno veselega srca, če ga je kdo obiskal v bolnišnici. Le včasih ko je v igredno solnce sijalo v bolniško sobo, ko je gledal cvetlice na travniku in slišal ptičice na drevju prepevati, je ob slovesu njegovo oko postalo rosno. Kako huda preizkušnja je bila zanj, ko je videl, da so njegovi tovariši že dobili svete redove, on pa je moral čakati v bolnišnici. Ko so drugi tovariši postali diakoni, so mu prinašali vsak dan sv. obhajilo. Jezus mu je dajal moč, da je tako svetniško prenašal trpljenje. Če so ga njegovi sorodniki obiskali in bili v skrbeh, jih je vedno četudi v težkih bolečinah, sam potolažil. Še v bolnišnici je z junaškim prenašanjem trpljenja deloval apostolsko.

Cudile so se strežnice, kako je mogoče tako vdano potrpežljivo in z veselim srcem prenašati mladeniču v najlepših letih dolgo in mučno trpljenje. Prvi petek 5. septembra 1924 je mirno v Gospodu zaspal. Prepeljali so ga iz deželne bolnišnice v Celovcu v rojstni kraj, kjer je bil 9. septembra 1924 pri župni cerkvi na Suhi pokopan. Obilna udeležba ljudstva od blizu in daleč je kazala, kako priljubljen in čislán je bil.

Rajni je bil vedno veselega srca, navdušen za vse dobro. Zaupal je neomejeno v Boga, v njegovo Previdnost v srečnih pa tudi v težkih časih in bil vdan v voljo božjo; odtod njegov idealizem, njegov optimizem. Ljubil je Boga pa tudi svojega bližnjega brez izjeme. V svoji veliki požrtvovalnosti je pozabil mnogokrat nase. Ljubil je naš narod posebno v nesreči, zanj je molil in žrtvoval. Njegova smrt pomeni za koroške Slovence težko izgubo. Trdno pa upamo, da nam bo rajni Dominik pomagal v nebeški domovini.

Važno za mesec februar.

Ponos Slovencev je bila pred vojno Mohorjeva družba. Leta 1919 je štela že nad 90.000 udov in upali smo, da ni več daleč čas, ko bomo dosegli ogromno število 100.000 članov. Vsak prijatelj našega naroda se je lepega razmaha Mohorjeve družbe veselil od srca. Saj se sploh ne dá preceniti, kako blagodejno je vplivala ta ustanova velikega škofa Slomška na naš narod in koliko izobrazbe je prišlo med naše ljudi prav po Mohorjevi družbi. Mohorjeva knjiga je bila v pravem pomenu besede učiteljica vsega slov. naroda.

Prišla pa je svetovna vojna in nam je silno oškodovala tudi Mohorjevo družbo. Družba je izgubila ogromen del svojega premoženja, ko se je morala seliti iz svojega lastnega poslopja v Celovcu in iskati drugod zavetišča. A to še daleč ni najhujše. Najhujše je to, da je Družba izgubila v teku šestih let več nego polovico svojih članov. Od dobrih 90.000 smo padli na 39.949. Res je, da smo izgubili tretjino Slovencev, ki so sedaj pod avstrijsko ali pod italijansko vlado. Toda če bi bila Družba tudi izgubila samo tretjino članov, bi jih še vedno morala imeti vsaj dobrih 60.000 brez ozira na to, da je Korošcev še vedno v Družbi

3169 in Primorcev 359. Izgubili smo torej tudi na ozemlju Jugoslavije daleč preko 20.000 udov.

Tako ne sme iti dalje! Naš smoter mora biti prej ko slej: **Mohorjeva knjiga mora priti v vsako slovensko hišo!** Potem bo postala Družba zopet učiteljica vsega našega naroda.

Udje se vpisujejo v Mohorjevo družbo do konca februarja 1925. Letnina (letna naročnina) znaša 20 Din. Ker je Mohorjeva družba tudi cerkvena bratovščina, upamo, da se bodo polnoštevilno vanjo vpisali predvsem bralci in bralke »Bogoljuba«. Zato se obrača danes »Bogoljub« na vsakega, ki bere te vrstice, z nujnim vprašanjem: Prijatelj, prijateljica, ali sta že vstopila v Mohorjevo družbo? Če še nista vstopila, potem stopita pri prvi priliki v župnišče in plačajta udnino! Če sta pa že naročena, potem pa ne odrecita tele prošnje: Poglejta še pri svojih znanjih in prijateljih, če so naročeni! Potrudita se, da bosta lahko rekla prihodnje leto, ko dobita Koledar v roke: »Leto je udov par tisoč več nego lansko leto in nekaj pa sem k temu napredku pripomogel (pripomogla) tudi jaz.«

Prof. I. Dolenc.

Za njim!¹

Roman iz Kristusovih časov.

II.

Mladenič Simon, ki bo junak naše povesti in ki je prosil dela, pa ga ni dobil, je stal ne daleč od Jobovega vodnjaka in je videl prizor, kako je Jezus iz Nazareta ozdravil dečku zlomljeno nogo. Kaj se je govorilo pri tem, tega ni slišal, ker je bil preveč oddaljen; to

za delo; tu so potrebovali močnejših ljudi in domačinov. Ali naj gre na deželo in tamkaj pri kakem kmetu ali vinogradniku poskusi svojo srečo? Da, tako bo najbolje! A najpoprej hoče iti v Emavs. Tam bo imel danes pismouk starček Gideon nauk in sejo s svojimi

Sveta družina.

je pa videl iz postave in zadržanja, da mora biti to nenavaden človek, ki mu njegova prijaznost namah osvaja srca vseh... Dolgo je stal Simon in zrl za Materjo in Sinom, ki sta šla po hribu navzgor in potem izginila za ovinkom.

Potem je premišljeval, kaj naj stori. Ni bilo misliti, da bi ga v Jeruzalemu kdo najel

učenci. Simon sicer ni njegov učenec — prereven je in tujec obenem — toda seja se bo vršila na vrtu, in Simonu je znano skrivališče, od koder bo vse videl in slišal, kakor je tolikrat...

Napoti se torej po prašni cesti proti Emavsu. Pri dveh velikih studencih, ki zbirata vodo vsak na eni strani ceste, dohiti mladega moža, ki ga je poprej bil videl, kako je

¹ Prevaža iz nemščine P. P.

nekam jezno ugovarjal Jezusu iz Nazareta. Sedaj je obuval sandale, da potuje dalje. Ko pride Simon mimo, mu reče mladi mož:

»Ako potuješ v Emavs kakor jaz, greva lahko skupaj.«

»Seveda potujem,« odgovori Simon. »Ne zameri, ali nisi pred eno uro stal ob Jobovem vodnjaku in govoril z nekim tujim možem? Kdo je bil ta mož?«

»Pravijo mu Jezus!« je odvrnil novi tovariš; beseda mu je zvenela nekam ostro. »Iz Nazareta je baje doma in za preroka ga imajo nekateri. Tudi dečku, ki ga je imel v naročju, pravijo, da je ozdravil bolno nogo. A jaz tega ne verujem; ker kako bo zdravil kdo, ki se zdravilstva ni učil. Ta Jezus je sin tesarja Jožefa, in ni hodil v šolo. Kako bo torej znal zdraviti?«

Simon je hotel nekaj ugovarjati, toda tovariš ga je prekinil z vprašanjem, kdo da je in kam gre. Simon mu pove, da išče dela in da ga upa dobiti v Emavsu. Nato mu mladi mož pove, da je on v Emavsu dobro znan, zato ker tam stanuje učenik pismouk Gideon. On pa, da je Juda, doma iz Kariota² in eden izmed učencev Gideonovih.

»Torej —!« vzklikne Simon. »Zato si se mi zdel tako znan kot da sem te že često videl. In res sem te.«

»Saj nisi Gideonov učenec!« je rekel Juda.

»Nisem. A povem ti, da tega učenika spoštujem nad vse mere in da mi je njegov nauk dobro znan. Po ničem me tako ne žeja kot po resnici. A resnici najbližji se mi zdi Gideon.«

»Potem moraš z menoj!« je vzkliknil Juda in prijel Simona za roko. V tem trenutku, ko je videl, da tudi Simona žeja po resnici, mu je postal prijatelj. Bil je Juda sicer nekaj let starejši od Simona in njegova obleka je bila lepša in dražja; toda mladost v svoji navdušenosti rada pozabi na take razlike. Saj je bila med Davidom in Jonatanom nekoč v davnih časih tudi razlika v zunanosti, a srca obeh sta vtrpala za eno in isto misel — in to ju je spajalo.

»Danes ne morem s teboj k Gideonu,« se je izgovarjal Simon, »a povej mu, da ima njegov nauk privrčencev in prijateljev tudi med tistimi, ki niso v osebnem stiku z njim.«

»To me veseli! To me veseli!« je zatrjeval Juda. »Nabiraj si modrosti, kakor čebela nabira medu. In to modrost potem uporabi za življenje, kot jo mislim jaz in kot nam Gideon vedno priporoča.«

»To tudi hočem!« je pritrdil Simon. »Tudi drugi morajo kaj imeti od tega, kar bom vedel jaz!«

»Jaz mislim ravno tako! Ko bom star trideset let in bom smel javno govoriti pred ljudstvom, hočem ljudstvo pobuniti z ognjeno besedo, da ostane kakor en mož in odrese raz sebe jarm Rimljanov, ki nas žuli že toliko let. Oprostiti hočem izraelsko ljudstvo izpod rimske oblasti, da bo prosto in mogočno in prvo med narodi zemlje; zakaj izvoljeno ljudstvo smo mi!«

»Učenec Gideonov si, to se ti pozna na goreči besedi,« je pripomnil Simon in je občudoval in skoro zavidal mladega moža, ki more prsto in neovirano sedeti ob nogah tako slavnega učenika. —

V tem sta bila prišla čez nizek grič in mesto Emavs je ležalo v ravnini pod njima. Tu se je ločil Simon od svojega novega znanca in zavil na levo. Ni namreč hotel iti v mesto v družbi bogato oblečenega tovariša, da ne bi njegova revščina še bolj vlekla oči ljudi nase. Juda se je težko ločil od Simona in je vnovič izrazil željo, da se kedaj vidita v hiši učenika Gideona.

Simon je šel po dolgem ovinku okrog mesta in se približal od nasprotne strani vili pismouka Gideona. Videlo se je, da mu je okolica dobro znana; kajti ne da bi se bil oziral, je zavil ob vrtnem zidu na severno stran in izginil med gostim vejevjem akacij in tamarisk. Tu je pristavil vrtno klopico k zidu in stopil nanjo, tako da mu je glava segala do odprtine, ki je nastala, ko je nekdo izpulil veliko opeko iz ozidja. Od tu je imel prost razgled po vsem vrtu in videl, kako so polagoma prihajali Gideonovi učenci drug za drugim skozi vrtna vrata in se strnili v gosto gručo okrog svojega učenika. Ta je sedel na leseni vrtni klopici pod senčnato murvo. Imel je na sebi nekaj častitljivega: Gosta siva brada mu je obrobjala lice, goste obrvi so mu senčile mile in prijazne oči, gibi rok in glave so bili umerjeni, glas mu je donel čisto in zvočno kakor mladeniču ...

»Mojster, za danes si nam obljubil, da bomo govorili o Rimljanih,« je začel Juda iz Kariota, ki je bil starčku najbližji in se je videlo, da tudi najljubši.

Gideon se je nasmehnil: »Da, da! Nihče ne sovraži Rimljanov bolj v živo ko naš Juda iz Kariota. No in ni čuda! Tri rimske legije izsesavajo našo deželo pod pretvezo, da skrbje za red in mir. Naše ljudstvo je potrpežljivo do skrajnosti. A tudi potrpljenje ima svoje meje. Herod je zvesti hlapec Rimljanov in odslavlja in postavlja naše velike duhovnike po mili volji, ali bolje rečeno: po miglajih, ki jih dobiva. To bo vzdrnilo naše ljudi; kajti kdor se vtika v božje reči, ki so našemu ljudstvu od nekdanj svete, ta naj ve, da je posegel v koprive.«

² Iskarijot.

»Sramota, da mora biti Izrael sužejj Rimljanu!« je vzkliknil Juda in njegovo blede lice se je pordečilo od jeze. »Oprostimo se in vrzimo raz sebe ta sramotni jareml!«

»Kako, ko nimamo vojaško izvežbanih ljudi?« je pripomnil nekdo izmed gruče.

»Izvežbati jih moramo! Sicer pa pogum odtehta vsako vežbo!« je ugovarjal Juda.

»Juda, tvoj gnev je razumljiv; vendar nikar se ne prenaqli,« je govoril Gideon, »treba je časa in premisleka; tudi Rim se ni v enem dnevu sezidal. Ali si pozabil, da čakamo na Mesija, ki je objubljen našemu ljudstvu, da nas bo rešil? Imel bo moč in besedo, da bo zbral razkropljene ovce Izraelove črede in jih peljal v boj zoper naše zatiralce. Morebiti ni več daleč tisti čas; kajti prerokba o sedemdesetih letnih tednih kaže nekako na današnje dni. In ali ne veš: »Kadar je sila najvišja, je pomoč božja najbližja.« Previdno torej! Previdnost še ni strah in boječnost.«

Juda je hotel ugovarjati; a ko je videl, da ves zbor pritrjuje besedam mojstra, je potihnil. Starček Gideon je hotel nadaljevati in je iznova povzel besedo, ko se je pozornost vseh obrnila v stran. Na severni strani zunaj za vrtnim zidom je nekaj zaropotalo, in čuti je bilo kot da je nekaj mehkega padlo podolgem na tla. Par mladeničev je hitro splezalo na zid. Novica je bila: mlad človek leži onstran zida v travi očividno v nezavesti... Vsi so se podali vun in našli našega znanca Simona. Ko se je bil držal z rokami za vrtno obzidje, je bil pripelzal iz razpoke škorpion in ga pičil v roko. Vsled bolečine in truda je Simon omahnil, stolica se mu je prevrnila pod nogami in na vso nesrečo je priletel na oster kamen, ki mu je zlomil eno rebro, tako da je vsled bolečine padel v nezavest. Tako so ga našli Gideonovi učenci, Juda med prvimi.

»Ah, to je pa moj znanec od danes dopoldne!« je rekel Juda in dvignil Simona. »Simon, ali me poznaš? Odpri oči in poglej!«

Res je Simon odprl oči in se nasmehnil. Pa jih je zopet zaprl in se onesvestil.

»V hišo ž njim!« je odločil učenik Gideon, ki je med zadnjimi bil dospel do gruče in otipal rano in škorpionov-pik.

»Olja, ki so se v njem močili mrtvi skor-

pijoni, mu bom dal na rano, zlomljeno rebro se mu pa mora uravnati in obvezati... Kje je Rahela, moja hči, da bo pomagala, ker je vajena. Vi pa, učenci moji, se razidite za danes; ranjenemu človeku moramo takoj pomagati in nič ne odlašati.«

V hiši je Gideon, ki se je razumel na zdravniški posel, obvezal ranjenca, Rahela pa ga je z dišečim balzomom nadrgnila po sencih, tako da je revež kmalu prišel do zavesti.

»Ali te boli?« je vprašal Gideon, ki je videl, da mladenič gleda.

Mladenič je prikimal in potihem nekaj izgovoril, česar pa niti Gideon niti Rahela nista mogla razumeti. Ko je Rahela nastavila uho mladeniču bližje k ustom, je razumela besedo »lačen!«

»Lačen?« se je zavzel Gideon. In tedaj šele je zapazil, da je mladenič suhotnega lica in precej slabo oblečen. Rahela je hitro odšla in prinesla jedi in pijače. Simon je jedel in pil, izprva počasi, potem še dalje hitreje, naposled se mu je blede obličje pordečilo in moč mu je prišla v ude, da se je hotel nasloniti na komolec; toda ni šlo, kajti v rebrih je bolelo, zato je omahnil nazaj.

»Kako to, da si lačen?« je pripovedoval Gideon.

»Dela sem iskal, pa mi ga niso dali. In tako sem prišel, da ne zamudim besede, ki si jo — učenik — imel govoriti učencem. Kajti vedi, da sem te že neštetokrat poslušal neopažen.«

»Človek — lačen si bil kruha, a še bolj lačen besede! Bog te blagoslovi za to tvojo lakoto. Odslej naprej boš moj učenec javno in pred vsemi!« je vzkliknil Gideon in pogladil mladeniča po licu.

»Hvala učenik! Hvala!« je zašepetal Simon in slabosti so ga premagale, da je zatisnil oči. Take sreče se ni bil nadejal. Škorpionov pik in zlomljeno rebro: to sta bili nesreči, ki sta ga pripeljali do največje sreče, ki si je poprej enake ni mogel predstavljati niti v sanjah. On, čigar srce je vedno hrepenelo po resnici, — je postal s tem dnevom učenec tistega, čigar nauk je v Izraelu veljal kot resnici najbližji! (Dalje.)

Kar kdo bere — to pobere!

Možje in odrasli fantje imate »Domo-ljuba« in »Mladost«; žene in dekleta »Bogoljuba« in »Vigred«. Kaj pa vaši mali doma, ki hodijo v šolo? Ali veste, da imamo tudi zanje dva ljubezniva katoliška lista: »V r t e c« in »A n g e l č e k«? Prvi

izhaja že 55 let in je eden naših najstarejših in najbolj zaslužnih listov. Namenjen je mladini od 10—14 let. Stane na leto samo 10 Din. Manjšim otrokom je namenjen »Angelček«, ki izhaja že 34. leto. Naroči se za 6 Din. Dajte otrokom v

roke berilo, ki je pisano zanje, da se privadijo dobremu berilu iz svojih rosnih let. To, kar dobé v šoli, je že tudi dobro, ako je dober učitelj ali učiteljica; ako ni, tišči v roke mladini svobodomiselno berilo. Kar tiče »Vrtca« in »Angelčka« ste lahko brez skrbi, da sta dobra: navažata mladino k bogoljubnosti, pokorščini, delavnosti, varčnosti, k vsemu, česar pri vaših malih sami želite. Kar dopisnico v

roke, pa napišite nanjo: Naročim »Vrtca« ali »Angelček« (ali pa oboje: 16 Din) pa jo pošljite na naslov: Upravništvo »Vrtca« in »Angelčka«, Ljubljana, Sv. Petra cesta 80. Lahko pa daste tudi sami ali po otroku naročnino gospodu katehetu, da zanj naroči. Ne pozabite, starši, vaša mladina je vaša in naša! Kar kdo bere, to pobere.

»In ti, deček, se boš imenoval prerok Najvišjega« (Luka 1, 65).

Versko-prosvetne iskre.

Ljubav do domovine. Ljudje, ki so prišli ob vero in vse, iščejo nadomestila v tem, da se oprijemljejo: eni špiritizma, drugi se vda-jajo pijači in razuzdanosti, nekateri pa, ki še čutijo v srcu neko praznoto, hočejo to vrzel nadomestiti s puhlimi frazami ali delovanjem v proticerkvenih društvih. Ponašajo se tudi z narodnjaštvom in delom »za domovino«, dokler jim nese. Toda na tako trhlo junaštvo se ni zanesti. Saj izkušnja uči, da takim osebam niti prisega ni sveta in jo prelomijo, kadar jim kaže. Katoliškemu, vernemu človeku »domovina« ni prazen pojem, ampak sveta stvar,

katere ljubiti, ceniti, braniti, zanjo delovati mu zapoveduje božja zapoved. To smo verni Slovenci vedno z dejanjem dokazovali, to izpričujejo katoličani vseh držav. To bi morali premisliti vsi, ki imajo države in usode narodov v rokah. Na poštene katoličane se vsakdo vsekdar lahko zanese.

Dekleta — v cerkev s pokrito glavo: Vedno bolj pričenjajo dekleta hoditi v cerkev gologlave. To navado imajo posebno po Primorskem, a leze vedno bolj tudi na Kranjsko. Že sv. Pavel je zahteval, naj bo mož v cerkvi odkrit, ženska pa pokrita. In naravnost trdi,

da je grdo, če je razoglava. Zaradi angelov, pravi, mora biti pokrita. Sami presodite, ali se spodobi, da žena moli nepokrita! (1 Kor. 11, 4—13). To, da hočejo biti dekleta nepokrita, ni slovensko! To navado imajo po Italijanskem. Italijanske ženske sploh hodijo bolj gologlave. Kljub temu pa se, če ne povsod, saj ponekod za v cerkev nalašč pokrivajo. Tako sem videl v Rimu, da so prišle do cerkve gologlave, pred vstopom pa so si položile robec na glavo. Po cerkvah goriške nadškofije so ob vhodih nabiti napisi, da ženske ne smejo biti razoglave, — samo če tudi ubogajo. Ne zanašajte torej tudi drugam te neslovenske navade, v kateri tiči zopet kos ženske ničmurnosti!

Šola pripada učiteljstvu? Tako so zatrjevali zborovalci-učitelji in učiteljice na zborovanju v Dubrovniku 24. avgusta m. l. Tiste šole, ki jih bodo sami zidali in tudi sami vzdrževali, lahko proglase za svoje, drugih pa ne. Pripomniti pa moramo, da so zborovalci v Dubrovniku bili povečini liberalci, ki hočejo duhovnika in krščanski nauk iz šole izriniti. Seveda pravijo, da bodo zaenkrat sami učili krščanski nauk; duhovnika pa da ni treba v šoli. Tako! Okrog 2800 — to število so navedli — jih je baje bilo v Dubrovniku. Med njimi so bili tudi krščanski, a jim niso pustili govoriti. Če te odštejemo, so drugi liberalci, mnogi tudi brezverci, ki krščanskega nauka ne znajo, nitar pa da bi živeli po naukih svete vere. In ti — pravijo — bodo učili otroke katoliških staršev krščanski nauk? Človek res mora občudovati oholost nekaterih napol izobraženih oseb, ki so se prenajedli kruha, ki jim ga plačujejo katoliški starši. Mi pravimo: Šola pripada tistim, ki jo plačujejo! Ti bodo odločevali, kako se bodo poučevali otroci. Kdor hoče brezverno šolo, naj jo ima, a sam naj jo plača. Katoliški starši zahtevamo versko šolo — v tako spadajo katoliški otroci.

Zoper nedostojno modo nastopajo po svetu z vso odločnostjo. Škofje se oglašajo zoper njo eden za drugim. Posebno odločno nastopajo v Vatikanu. Vsako žensko, če ima tudi dovoljenje za audienco k svetemu očetu, pa ni popolnoma dostojno oblečena, vsako stražarji brez usmiljenja zavrnejo. Če nima sama toliko čuta dostojnosti, res ni vredna videti sv. očeta. V Boloniji, smo čitali, stojijo pred cerkvijo Skavti (neke vrste Orli), ki imajo strog ukaz, da preveč razgaljenim ne dovolijo prestopiti cerkvenega prağa. Tudi pri birmah se sliši, da škofje ostro nastopajo proti nedostojno oblečenim botram. Vsaj k obhajilni mizi naj bi se ne drznile take ženske, ki niso dostojno oblečene. Pohujšljivkam se pač ne

stori krivica, če jih duhovnik pri obhajilu — preskoči.

Kaj je še hujske... Dne 7. dec. m. l. so zaprli v Trstu nekega Avgusta Pečnika, ki je bival sicer v Ljubljani, ker je prodajal za nizko ceno kar pet deloma razkosanih, deloma celih, precej dragocenih kelihov, zraven pa 6 srebrnih »patén« (ploščekov) ter več drugih cerkvenih stvari. Sumi se po pravici, da so vsi ti predmeti bili ukradeni...

Tako-le in podobno poročajo časopisi o drznih in nezaslišanih cerkvenih tatvinah in božjeropnih tatovih. »Če se je pri Izraelcih kak pogan pregrešil nad svetiščem, je ves Izrael od Dana do Beersabe zakričal in kakor vihar je pretreslo vso deželo poročilo o takem zasramovanju Šiona...« In pri nas? Kolikrat moramo — žal — čitati danes o bogoskrunskih zločincih, ki zlodejsko stegujejo krivične prste nad naša svetišča in zlodejsko oskrnjajo celo Najsvetejše! In mi? Žalostno je, če skoraj ni možno oskrbeti novih, svete daritve vrednih cerkvenih oblek; žalostno, če ne bo sredstev za nove svete posode, ko se te obrabijo; a najbolj žalostno, če moramo kdaj slišati, kako se tuintam po zločinski roki brezbožnega vlomilca žali in sramoti božji Zveličar sam! Taki slučaji, ki niso več izredna prikazen, kličejo maščevanje ne le na posameznika, ki njega propalosti ne moremo umevati, marveč na cele občine in kraje, ako se ne dvigne vse ljudstvo, da zadostuje in popravi — kolikor možno — vnebovpijoče bogoskrunstvo. Kako nujno in potrebno je torej, da vsi dobri verniki in vsi, ki ljubijo božjega Zveličarja v svetem zakramentu, pospešujejo in širijo zadostilno sv. obhajilo osobito ob prvih petkih in nedeljah v mesecu. Častilci Najsvetejšega! Ne popustimo v svoji ljubezni do božjega Zveličarja v sv. Evhari-stiji!

Poslanica ob času volitve. Ob zadnjih volitvah na Francoskem so vsi francoski škofje vernike opominjali, naj dobro premislijo, komu bodo dali svoje glasove. Kardinal Maurin v Lijonu n. pr. je pisal tako-le: Dragi katoliški volilci! Bliža se čas, ko boste morali izvršiti važen čin državljanskega življenja. Ta čin je v tesni zvezi z interesi svete Cerkve na Francoskem. Vest vam naklada dolžnost, da se poslužite pravice glasovanja in da se ga dobro poslužite. Ako bi to pravico zanemarjali, bi bilo povečini zagrešeno. Če bi slabo glasovali, bi bilo še bolj grešno. Kako in za koga je treba glasovati? Vse naše delovanje mora biti v soglasju s prepričanjem; zato more katoličan glasovati samo za kandidate, ki so pripravljeni spoštovati in čuvati pravo božje, vero in vest, pa

tudi blagor domovine in čast družin . . . Ako stojite pred resnim kandidatom, ki je pripravljen, da docela ustreže vzoru pravičnosti in socialnega napredka po načelih katoliškega nauka, kako bi mogli omahovati? . . . Prosim vse vernike, naj združijo z menoj svoje molitve za uspeh onih kandidatov, ki bodo najbolj ustrezali interesom Cerkve in države!»

Civilna poroka. Ko je bila vpeljana na Nemškem, je krščansko ljudstvo dalo duška svojemu verskemu prepričanju glede zakona

na ta način, da je na zunaj pokazalo, kaj misli o svetni ceremoniji pred županom. Nalašč so pred županom izvršili predpisani obred v vsej priprostosti brez vsake slovesne praznične oblike. Ženin, nevesta, priče in drugi vabljeni so prišli v vsakdanjem oblačilu na županstvo, ženin večkrat z motiko ali sekuro v roki, nevesta pa z jerbasom ali škafom na glavi. V cerkev so pa prišli praznično oblečeni z vencem in šopki in z vsem običajnim zunanjim sijajem.

ZA NAŠE FANTE

Poučne stvari, ki so uvrščene v tem kotičku, bodo gotovo zanimale v prvi vrsti naše slovenske fante. Uredništvo pa nikakor ne misli, da bi ta oddelek drugim čitateljem ali čitateljicam ne bil namenjen. Prav tako je jasno, da bodo fantje z enako vnemo prebirali tudi druge strani »Boğljubove«.

Tudi drugod ne spe — mladeniške organizacije namreč. Poglejmo malo na jug. Če je res, da »kdor ima mladino, ima bodočnost« — potem v Italiji kljub mrklemu izgledu ni tako slabo, kakor bi človek po fašistovski razrvanosti sodil. Posebno razveseljiv pojav je stalno napredujoče združevanje katoliške mladine. Dne 11. nov. m. l. je bil zaključen kongres »Zveze katoliške mladine«, ki je bil sklican v Rim. O urnem napredovanju te zveze dobimo prave pojme, če pomislimo, da se je število priglašanih odsekov od zadnjega kongresa za tisoč pomnožilo. Ob sklepu skupnih zborovanj so šli zastopniki vseh pokrajin v Vatikan, da bi tam prejeli blagoslov svetega očeta. Ko je papež obhodil njih vrste ter vsakemu roko podal, so se razvrstili v Klementinski dvorani okrog njegovega prestola. Tam je predsednik zveze, sodni pristav Corsanego, imel ognjevit nagovor: Poudarjal je, da se zveza stalno prizadeva, kako bi v svojih članih utrdila in okreplila cerkvenega duha; kako bi člane pripravila do tega, da bi s Cerkvijo čutili, da bi z njo živeli; kako bi pospeševala pobožnost z večkratnim prejemanjem sv. obhajila in z duhovnimi vajami. Zadovoljivi in razveseljivi sadovi se kažejo v tem, da je če-

dalje večje število teh, ki se vsako leto posvete službi božji kot duhovniki. Zunanje javne nastope je predstojništvo po možnosti omejevalo; zato je pa bolj pospeševalo versko, npravstveno, državljansko in socialno izobrazbo. Brez žrtev ni bilo; zanje so že poskrbeli fašisti; toda sovraštva zveza ni gojila, marveč je odpuščala. Sveti oče je odgovoril, kako iskreno ga veseli, da vidi pred seboj mladostne čete, ki so v službi Gospoda Jezusa Kristusa. Blagroval jih je radi lepih uspehov, ki so jih dosegli s skupnim zborovanjem. Izražal je veselje, da so se njih vrste tako pomnožile in razrastle. Od zadnjega kongresa pred dvema letoma ni bilo dneva, da bi se ne bil ustanovil kak nov odsek. In zadnji čas ga ni bilo dneva, da bi ne bil sv. oče opravil svete daritve za mladeniško zvezo in njene namene . . . Sv. oče je nato hvalno omenjal zasluge voditeljev in svetovalcev mladeniške zveze, ki bi brez njih združevanje ne moglo uspevati in napredovati. S sv. Cerkvijo se je dobro voziti; naj viharji še tako besne, ladja sv. Cerkve jih vedno preмага. Nikdar se ne bo potopila; kajti krmar je Jezus Kristus!

Je in ni. Med slovenskimi fanti je mnogo prav dobrih in zglednih. Večina se pa prišteva k tisti četi, ki je največja, pa ne najboljša. Seve — fantje — si hočejo veselja, zabave; hočejo se postavljati in mislijo le bolj na to, kar mladega človeka zanima. Cerkev in versko življenje — no, to že tudi; a manjka vneme, gorečnosti in zavesti, da je le čednostno živ-

ljenje podlaga sreče ter glavno merilo, ki je merodajno pri npravsveni presoji kate-regakoli človeka: Ta kaj velja, tega cenijo, ta je na dobrem glasu, ki da v prvi vrsti Bogu, kar je božjega; kajti tak mladenič bo pošten tudi v zasebnem življenju, bo miroljuben, ljubezniv, uslužen do drugih, pa tudi povsod bo dobrodošel. Boljši fantje ali vsaj taki, ki imajo dobro voljo, so pri nas v organizacijah. Četudi ni vse zlato, kar se sveti, vendar smo kmalu zadovoljni, če se mladenič le opri-me krščanske organizacije. Jedro ali pod-laga vsemu krščanskemu napredku so pa res dobro opravljene spovedi in večkratno sv. obhajilo. Veselje in hrepenenje po sv. obhajilu pride samo od sebe, če je le spoved res dobro in vredno opravljena. Neki ljudski misjonar je nekoč izrekel to-le obsodbo, ki za neka-tere kraje gotovo ni pretirana: 70 odstotkov naših fantov je za spoved slabo raz-položenih in slabo pripravljenih. Ni čuda, če potem sploh izgine veselje do svetih zakramentov. Kjer so take razmere, ni drugega pripomočka, kakor resne du-hovne vaje. Ne mislimo pa pri tem na duhovne vaje, ki se izvrše kar v do-mači cerkvi in so le nekak stanovski misijon. Tudi take duhovne vaje lahko veliko dobrega dosežejo. Brez primere koristnejše so pa prave duhovne vaje, ki jih človek napravi v molčečnosti, ločen od zunanjega sveta tako, da se popolno-ma zatopi v premišljevanje najresnejših vprašanj: Čemu smo? Kam nas vodi lahko-mišljeno življenje? Kako doslej — kako v bodoče? Med takim premišljevanjem pod vodstvom za to postavljenega duhov-nika se človek zresni, opravi res dobro spoved in napravi trdne sklepe za bo-dočnost.

Že zadnji »Bogoljub« je o potrebi ta-kih duhovnih vaj nekaj malega povedal; a človek nikdar ne more dobiti pravega pojma o veliki sreči te duhovne naprave, dokler sam ne užije blagodejnih sadov po dobro končanih vajah. Pri nas bo mož-nost za prave duhovne vaje dana še to leto na jesen, ko bo docela dovršen »Dom duhovnih vaj« pri jezuitih v Ljubljani. Treba bo pa še dovolj pojasnil in pouka in prigovarjanja, preden se bodo ojunčili tudi naši fantje in odločili za resno dušno delo. Toda brez tega ne bo pravega no-

tranjega prerojenja med njimi. Svojo trnje-vo pot v tem oziru opisuje neki župnik iz sosedne Avstrije tako-le: »Bil sem docela nezadovoljen z mladeniškim društvom, četudi sem je sam ustanovil. Sestavil sem vrsto najzmožnejših in najbolj vodilnih članov, okrog 30 odstotkov. Ti naj bi šli k duhovnim vajam. Kakih 20 torej. Kako začeti s prigovarjanjem? Najprej napravim govor v društvu. Uspeh? ... Eden za dru-gim: 'Mene že ne bo dobil'. — Vabim v nedeljski pridigi. Nič odziva. Stanovski nauk je bil prav tako brezuspešen. Matere so se izgovarjale: 'Fantje pač ne marajo'. Gospodarjem se je zdelo časa škoda, so-cijalisti so zabavljali čez novotarije itd. Nič bi ne bilo, če bi se ne bil lotil osebne agitacije. Stalo me je mnogo potov, mno-go poučevanja, prigovarjanja, časa. Dobil sem jih nekaj; a koliko bojazni, koliko tesnobe, preden so se napravili na pot. Od 20 priglasišenih je šlo 18 junakov. Bil sem izredno vesel, še bolj pa moji fantje, ki so prihrumeli četrty dan k meni na sta-novanje. To je bilo pozornosti, ko so tudi drugi dan pristopili k svetemu obhajilu; še bolj pa, ko se je število mladeniških obhajancev stalno množilo. Ko sem usta-novil mladeniško društvo, jih je šlo 3 od-stotke mesečno k svetemu obhajilu; danes jih gre 98 odstotkov; torej skoraj vsi, ne-kateri pa tudi na 14 dni. Ko je zopet prišel čas za duhovne vaje, je bilo že lažje. Nekaj opozorila s prižnice je zado-stovalo; drugo so opravili prvi udeleženci. En sam je pripeljal 10 drugih. Šlo jih je 31. Led je bil prebit. Žene in mladenke so se odzvale pozneje še v večjem številu. V treh letih je napravilo čez 200 oseb iz župnije, ki šteje 2500 duš, prave duhovne vaje. Blagoslov tega truda se pozna po vsi župniji, zlasti pa tudi v tem, da se je 12 oseb odločilo za duhovski oziroma re-dovniški poklic.«

Duhovne vaje, ki jih človek napravi docela ločen od zunanjega sveta, so pri nas za navadne ljudi — še novost. Imeli so jih že večkrat (navadno v zavodu sv. Stanislava) naši dijaki, visokošolci, tudi učitelji, ki so v Slomškovi zvezi; druge stanove, zlasti fante, bomo pa povabili — seveda ob ugodnem letnem času — ko bo dograjen »Dom duhovnih vaj«. Bog daj dovolj dobrotnikov, da bi se započeto delo srečno in čimpreje dovršilo!

Vesetje v Marijinih družbah.

(Dalje)

Dušno vesetje.

Pomen veselja v dušnem življenju ni nič manjši: vesetje je začetek k vsakemu napredku tudi v čednostih. V onem srcu, ki hoče dušno živeti, mora biti vesetje doma. Poglejmo sami sebi! Če radi molimo, če delamo bogoljubna dela z veseljem, kako živa je naša notranjost in kako napredujemo! Ravno hodimo po poti čednosti, če vesetje napolnjuje naše srce. Obratno pa, kako s težavo rinemo naprej z vsakdanjim delom, kako težka in mučna nam je molitev, če ni srčne radosti!

Sv. Ignacij je vodil veliko duhovnih vaj, in nazadnje je zapisal za dušno življenje sledeče pravilo: »Hudobni duh skuša gorečega človeka pripraviti v žalost z

raznimi namišljenimi vzroki in vznemirjenjem vesti, postavlja mu ovire in vznemirja srce; — božji duh pa daje duši pogum in tolažbo in solze veselja, srčen mir ter odstranja vse ovire za napredek. Zdaj lahko razumemo besede sv. pisma: »Veselite se v Gospodu, še enkrat vam rečem, veselite se! Pokažite svoje vesetje ljudem!« »Pravični naj se vesele in naj vriskajo v Gospodu!« »Tudi v stiski naj vaše obličje sije radosti, in če se postite, mazilite svoje glave z oljem veselja in če vas preganjajo, radujte se!«

Ali ne veljajo te besede najbolj ravno Marijinim otrokom? Mar. družbe so zato tu, da vodijo po poti čednosti in do popolnosti. Če pa hočete to doseči, se mora pretakati po vaših srcih vir veselja!

Mesečno prejemanje svetih zakramentov.

V družbenih pravilih beremo tudi navodilo, ki pravi: »K svetim zakramentom morajo hoditi družbeniki redno vsak mesec.« — To sicer ni veliko, a vendar...

Pravilo o mesečnem prejemanju svetih zakramentov v Marijinih družbah je dobro premišljeno.

Čemu pa je mesečno prejemanje svetih zakramentov potrebno? Povedal in razložil bom to s primerom iz vsakdanjega življenja.

1. Stanovanje, hišo, v kateri prebivamo, vsak dan nekoliko posnažimo in pometemo. Mizo, ki nanjo postavljamo jedi, pobrišemo sproti vsaj po vsaki skupni jedi. Ob sobotah zvečer pa ocedimo navadno vso hišno opravo. Enkrat na mesec pridejo pa še tla na vrsto in stene in strop. Vsa nesnaga: prah, blato, pajčevine, vse mora iz hiše. Tako ravnajo povsod, kjer pazijo na red, snago in do stojnost.

Zakaj? No, zato, ker je potrebno, če hočemo imeti lepo stanovanje. Kaj bodo pa ljudje rekli, če bo soba kakor hlev?

Katekizem nas uči, naj vsak večer pri večerni molitvi tudi rečemo: »Pomagaj mi, o Bog, da dobro izprašam svojo vest.« Stóri tako! To je pometanje v sobi tvoje duše. Prav in lepo je, če ob sobotah premislimo življenje in delovanje celega tedna in napravimo nekaj trdnih sklepov za bodoče. Enkrat na mesec naj pa pride popolno čiščenje. Takrat mora ven prah — mali grehi, blato — smrtni grehi, pajčevine — zanke in strasti, v katere nas hoče zaplesti sovražnik zveličanja. Kar je potrebno za hišo, ki je v nevarnosti, da se prej ali slej podre, to je potrebno za dušo, ki je v nevarnosti, da ji skušnjave, strasti in zapeljevanje izpodmaknejo podlago božjega prijateljstva: milost božjo.

Pa saj nismo taki grešniki!

Aha! Izgovori. Saj sem vedel.

Nismo taki grešniki! Tega nikdo ne pravi, dasi za vse ta izgovor ne drži. Pa naj verjamemo. Vendar-le zavračamo ta ugovor: Ali za zdravje samo takrat skrbiš, ko si že nevarno bolan? Ali ne obvežeš rane, če se vrežeš, ali ne piješ čaja, če se prehladiš? Menda. In vendar radi par kapljic prelite krvi še ni nihče umrl in radi lahkega prehlajenja niso še nikogar pokopali. Skrbiš za telo in za njegovo zdravje; prav. Le duše ne pozabi!

»Pa je tako težavno.« Ne bom rekel, da ni. Naša ošabnost precej trpi, to je res. Mi le preveč ljubimo sami sebe; pa ne ljubimo se prav. Ljubimo svoje slabosti, a zanemarjamo svojo dušo. In če se bojiš domačega spovednika, pojdi k spovedi, kamor hočeš. Samo enega te prosim: Že zaradi lepega zgleda pojdi k sv. obhajilu v domači cerkvi! Sicer je pa strah pred domačim spovednikom precej pretiran. Zdi se mi, da premalo poznaš zapoved o spovedni molčečnosti. Ko se privadiš mesečnega prejemanja sv. zakramentov, bo v tvoji duši nastal lep red, in prav nič te ne bo zadrževalo, da ne bi šel k spovedi v domači cerkvi.

Pa spet praviš: »Časa ni.« No, no! Najslabši izgovor, dasi se tolikrat sliši. Dobre volje ni, recimo rajši. In pa strah pred tistimi besedami: »Trdno sklenem, da te, moj Bog, s smrtnim grehom ne bom več žalil«. Za božjo voljo! Ali je res greh tako lep? Ali je res plačilo onstran groba tako malo vredno?

»Zame je dobro, če tudi ne prejmem vsak mesec sv. zakramentov.« — Tak-le izgovor je precej navaden, pa silno nevaren. Narekuje ga telesna in duševna lenoba. Kdor noče napredovati v dobrem, kdor noče hrepeneti po popolnosti, se bo odrezal: »Zame je že dobro«.

Resnica pa je: Čim večkrat prejmemo sv. zakramente, tembolj bo občutljiva vest. In bolj ko bo občutljiva naša vest, bolj bomo napredovali v dobrem. Bodimo prepričani: Za Boga in za svoje zveličanje ne bomo nikoli preveč storili. Nikar se ne motimo: Kar je za nas že dosti in dovolj dobro, je še preslabo in premalo za Boga.

Končujem.

Vprašajte sami sebe: Kako smo doslej prejemali sv. zakramente? Redno mesečno ali ne? In tudi, če smo jih vredno? Ne pozabite pa: Rednost in vrednost sta si skoro sestri. Kdor redno prejema svete zakramente, jih navadno prejema tudi vredno. Kdor jih pa neredno prejema, kadar ga drugi prisilijo ali kadar pride velikonočni čas, je pa kaj lahko mogoče, da so njegove spovedi nevedne. Zakaj? Krivdo nosi nemarnost, površnost, grešno nagnjenje, grešna priložnost. Kdor greha ne zavrne, kdor se grehu ne odpove, marveč hoče še naprej ostati in živeti v starih grešnih sponah in vezeh, v starih slabih družčinah, kako bo dobra njegova spoved! Mesečno, dobro in redno — pa boš imel mir vesti, pa boš vesel in zadovoljen.

J. L.

Po domovini.

Ob novem letu naznanjajo po župnijah, koliko je bilo v starem letu rojenih, poročenih, koliko jih je umrlo i. dr. Kaj pa bi bilo zanimivega za poznejšo zgodovino iz širše naše (ljubljske) župnije, hočemo reči: škofije. Predvsem smo veseli, da je bil Marijanski kongres o priliki posvečenja novega rajniškega Marijinega svetišča — tako veličasten. Dal Bog, da bi se sadovi poznali še leta in leta, in da bi se Marijanska misel med Slovenci čezdaljebolj utrjevala in krepila. — Sre-

če je bil tudi sklep, naj se takoj začne z zidavo novega »Doma duhovnih vaj.« Stavba (poleg jezuitskega kolegija v Ljubljani) je že pod streho. Treba bo še dokaj dobrotnih darov, da se započeto delo tekom leta srečno dovrši. Dom milosti in notranje sreče naj se izroči že jeseni svojemu lepemu namenu. Bog daj blagoslov! — Misijonska vnema se je v preteklem letu krepko vsidrala med širše sloje naše domovine. Če bomo imeli pravo umevanje za potrebe vnanjih misijonov, če se bomo zavedali dolžnosti, ki nas veže, da se vsi po možnosti tudi misijonsko udejstvujemo,

bomo brez dvoma bolje cenili milost in dar svete vere, nego doslej. — Pozabiti ne smemo, da se je obhajala koncem poletja v Ljubljani škofijska sinoda, ki bo mnogo pripomogla za enotno in lepo urejeno dušno pastirovanje v škofiji. Lepa knjiga o sklepih sinode, ki bo vodilo dušnim pastirjem, je že dotiskana.

Odlikovanje. Častna kanonika lavantinskega kapitlja v Mariboru sta postala dr. Fr. Ks. L u k m a n, vseučiliški profesor v Ljub-

Svetoletnim romarjem. Vsi, ki so na tem, da se udeležijo skupnega romanja v Rim, naj se skušajo čimpreje odločiti ter svojo pri-glasitev naznaniti vsaj do 15. februarja.

Proti preganjanju Marijinih družb. Kakor naznanjajo časopisi, je izročil apostolski nuncij Msgr. Pellegrinetti v Beogradu ministru zunanjih zadev noto (pismo) Svete stolice z izrazom nevolje, ker vlada zabranjuje čisto versko-katoliške družbe. Na ta način se

Ob lurški kapelici v št. Jerneju na Dolenjskem.

ljani in Josip Čižek, dekan v Jarenini. — Pisatelj Fr. Ks. Meško je imenovan duhovnim svetnikom lavantinske škofije.

Poročilo o duhovnikih iz posameznih župnij, ki je bilo objavljeno v Bogoljubu, je splošno zanimalo. Prišlo je nekaj popravkov, ki jih pa ne kaže sprejemati v list. Gre večinoma za posamezne duhovnike, ki so bili posvečeni kje drugod izven domovine ali pa delujejo kot redovniki po tujih provincah.

izziva boj s Cerkvijo vprav v času, ko se ima skleniti konkordat med Jugoslavijo in Sveto Stolico.

Premeščenje. Avditor pri nuncijaturi v Beogradu, Msgr. H. Felici je premeščen v isti lastnosti v Lissabono, glavno mesto Portugalske republike.

Na Sveti gori pri Gorici so nedavno goreli kresovi. Pa niso naznanjali nesrečne vojne vihre, marveč veselje, da je nova cerkev (ba-

zilika) že pod streho. Delo dobro in srečno napreduje. Bog daj še vnaprej svoj blagoslov!

Tiha slovesnost. V Stični je na praznik Brezmadežnega Marijinega spočetja napravil redovne obljube cistercijan Anton Kuhar, bivši župnik v Pamečah.

Ureditev nadškofije v Beogradu. Dne 7. dec. je bil ustoličen nadškof Rafael Rodič. Kot svetovalca sta bila imenovana: Avgust Gecan, doslej gimn. katehet na Sušaku, in Msgr. Alojzij Vagner, katol. župnik v Beogradu. Svetovalca imata pravice kanonikov; imenujeta se pa »konzultorja«, dokler se ne uredi kapitelj.

Čast, komur čast. Naj se še naš list spomni zaslužnega moža, ki je nedavno praznoval čil na duhu in telesu 70 letnico: kanonika J. Sušnika. Slavljenec je že dolgo vrsto let podpredsednik Katol. tisk. društva v Ljubljani ter je društvu s svojimi nasveti in s svojo strokovno-gospodarsko izobrazbo že mnogo koristil. Njegovo dušno-pastirsko vnemo in pridnost so že drugi listi naglašali. Pa je prav res, kar je pisal »Slovenec«: Kanoniku Sušniku sedeti po 10 ur na dan v spovednici — ni nobena posebnost. Kadar so dijaške spovedi, se mu vidi na obrazu, kako rad postreže. Kar na ure je treba dijake razdeliti, da jih ja več more priti pri njem na vrsto. Mi pravimo: Bog mu plačaj in Bog ga ohrani!

Nov opat. V Celju je bil umeščen 28. dec. novi župnik in opat g. Peter Jurak, dosedanji celjski vikar. Cerkvene obrede je izvršil lavantinski škof dr. A. Karlin.

Največji zvon (bronasti) v Sloveniji. Mariborska stolnica se ponaša s prvenstvom v zvonilu. Na sveti večer se je oglasil novovliti zvon, ki tehta 3883 kg.

Darovi (v l. 1924): Za kruhe sv. Antona 53 Din; za apostolstvo sv. Cirila in Metoda 326 Din 25 p; za afriške misijone 128 Din 50 p; za okno na Rakovniku 30 Din; za poganške misijone 227 Din; za zvon Srca Jezusovega v Sarajevu 60 Din; za širjenje vere 30 Din; v zahvalo 10 Din; za Dejanje sv. Detinstva Jezusovega 28 Din.

(Pripomba uredništva: Darovi v dobrodelne namene so skoraj usahnili. V bodoče bomo skušali dobiti v listu toliko prostora, da bomo na željo objavljali sproti vse milodare, ki bodo poslani v dobre namene potom uprave »Bogoljuba«.)

Dopisi.

Štjak na Krasu. Sporočamo, da smo ustanovili Marijin vrtec za dečke in Marijino družbo za fante, prvo na Krasu in menda v celi Vipavski dolini.

Na praznik Brezmadežne smo obhajali posebno slovesnost s predhodno tridnevnicco, ki jo je vodil domači g. kurat. V nedeljo in praznik je bilo skupno sv. obhajilo, katerega se je udeležilo do 300 oseb.

Na praznik ob dveh smo se uvrstili pred župniščem v procesijo in korakali med petjem za Marijino zastavo v cerkev, in sicer najprej dečki in aspiranti, potem dekliški Marijin vrtec in aspirantije, za njimi dekliška in ženska Marijina družba.

V cerkvi je bil najprej govor, in sicer ta dan že tretji; potem je bil sprejem prvih 7 mladeničev, 6 deklic in 3 ženâ v Marijino družbo; nato je bil sprejem prvih 20 dečkov in 4 deklic v Marijin vrtec. Ganljiv je bil prizor, ko so se vsi na novo sprejeti obrnili proti občinstvu ter trikrat glasno zaklicali: »Tata, mama, bratje, sestre! Ali hočete tudi vi postati Marijini otroci, da bomo vsi ena Marijina družba?« Marsikatero oko se je takrat zasolžilo.

Vse družbe štejejo zdaj skupaj 127 oseb, kar ni malo, ker znaša osmino vsega prebivalstva tako raztresene duhovnije kot je štjaška, katera ne šteje nič manj kot 16 vasic, raztresenih po do 600 metrov visokem hribu in po raški dolini. Bog daj milost stanovitnosti vsem, ki so pod Marijino zastavo ter skorajšnjega novega prirastka!

Sv. Križ pri Litiji. Letos je preteklo 100 let, kar je bila sezidana naša župnijska cerkev. V spomin na ta jubilej smo oskrbeli cerkvi nove zvonove, posvečeni so bili novi stranski oltarji; v začetku adventa smo pa imeli sveti misijon, ki je veliko pripomogel k duhovni prenovitvi župnije. Ob sklepu misijona, na praznik Mar. brezmadežnega spočetja je bilo sprejetih 70 deklet v Marijino družbo. Vzdrabili so se tudi moške in fantje: 130 se jih je vpisalo v apostolstvo.

Iz Dobrnjača. 3. dec. l. l. smo pokopali vzornega člana mladeniške Marijine družbe — Janeza Perparja. Tovariši smo mu oskrbeli lep pogreb. Pokojni se je preselil v večnost v zorni dobi 16 let. Za Marijino družbo je kazal vsekdar posnemanja vredno vnemo. Poldrugo uro daleč je hodil k mesečnim shodom. Ni ga ovirala ne poletna utrujenost radi napornege dela, ne zima, ne slaba pot. Prihajal je vedno vedrega obraza in poln ponosa, da je Marijin otrok. — Poln ognja, poln gorečnosti, poln mladostne navdušenosti, zdaj pa v grobu. Ob njegovem mrtvaškem odru smo se živo zavedali, kako nespametni so tisti mladeniči, ki se ne pridružijo kongregaciji, marveč žive tjavendan ter iščejo samo zabav in uživanja. Kako srečen je pa mladenič, ki ga Bog pokliče v večnost — če-

tudi v zgodnji mladosti — kot Marijinega družbenika!

Hinje. Lep dan je bil za družbo praznik Brezmadežne. Okrepčane zjutraj z angeljskim kruhom, smo spremile popoldne pred oltar 18 mladenk, ki so bile sprejete v Mar. družbo. Po slovesnosti v cerkvi smo se udeležile v novi dvorani kratke predstave: »Marijin otrok«. Nato se je prvokrat oglasila v novem Domu lepa Marijina pesem. V bodoče bodo družbeni shodi v dvorani. Poskrbeti moramo, da napravimo notri ličen Marijin oltar, ali pa vsaj kako lepo Marijino podobo.

Št. Rupert v Sl. Goricah. Zadnji čas smo se zganili z novo vneto za službo nebeški Kraljici. Dne 8. dec. je bilo 26 mladenk nanovo sprejetih v Marijino družbo »Brezmadežne«. Na vse navzoče je napravila slovesnost mogočen in ganljiv vtis, saj jih je največ, ki poprej še nikoli niso videli takega prizora.

Tinje (na Koroškem). Na praznik Brezmadežne, 8. decembra, je naša Marijina družba praznovala svoj prvi desetletni jubilej, kar je za tukajšnje razmere nekaj izrednega; kajti še nobena organizacija se pri nas ni ohranila toliko časa kot ravno Marijina družba. Družba je ta svoj praznik obhajala karmoč slovesno. Dopoldne je po primernem cerkvenem govoru sledila slovesna sv. maša s skupnim sv. obhajilom. Popoldne je bila poleg svečanega družbenega shoda slavnostna akademija z bogatim sporedom. Ob koncu je družba ponovila posvečenje pred okusno ozaljšano podobo višarske Matere božje. Mala in neznatna je naša družba, vendar se njeno delovanje opaža že povsod. Evo nekaj podatkov iz naše kronike: V družbo je bilo sprejetih 37 deklet; štiri so pristopile iz drugih družb, ena je umrla, dve sta vstopili v samostan, tri so se omožile. Sedaj šteje deset rednih članic in osem odsotnih, ki so vse zveste družbi. Družba je imela tekom 10 let 94 cerkvenih shodov, 68 sestankov, 44 sej, 6 izvencerkvenih shodov in dve vojni pobožnosti. Vpeljala je v župniji tudi pogostno sv. obhajilo, prej tu neznan pobožnost. Z veliko skrbjo delajo članice za okrasitev cerkve. Božojuba herejo vse z zanimanjem. Imamo tudi nekaj naročnikov izven družbe. Tako družba vsestransko deluje, kolikor je pač v njeni moči. Marija naj nam izprosi milost, da moremo vztrajati in da bomo mogle ob drugem desetletnem jubileju zabeležiti še lepše uspehe.

Iz Oseka na Goriškem. Na božično viljo zjutraj je umrla Julijana Glešič, po domače Julka Markova v starosti 46 let. Vse življenje je bila bolehná; pred kakimi petimi tedni pa jo je huda bolezen položila na posteljo, iz katere ni več vstala. Bila je vedno tiha in

skromna ter s svojo pobožnostjo vsem v najlepši zgled. Od ustanovitve tukajšnje Marijine družbe je bila njena članica ter vpisana tudi v tretji red. Vsak dan, dokler je mogla, je pristopala k mizi Gospodovi, pa tudi v bolezní je večkrat prejela svojega Boga. V trpljenju in bolečinah je vzdihovala: »Ne ozdraviti, ampak umreti je moja edina želja.« Ker je tako ljubila svojega Zveličarja, jo je tudi poklical ob svojem rojstnem prazniku v večnost in na praznik popoldne smo njeno truplo položili v hladen grob ob spremstvu domače in črniške Marijine družbe, tretjerednikov in nenavadno številnega občinstva. — Prosi pri Bogu za nas!

Kamnje. Po parletnem molku in presledku se zopet oglašamo. 8. decembra je naša Marijina družba praznovala 25 letnico: prvi srebrni jubilej Marijine družbe na Goriškem. Predvsem smo oskrbeli tri, oziroma petdnevne duhovne vaje, ki jih je z ognjevitim zanosom vodil č. o. Romuald. Napočil je jubilejni praznik Brezmadežne. Da ni bilo silovite vipavske burje, bi vsa slovesnost še lepše izpadla. A zastopnice črniške, dornberške, lokavške, batujске in stomaške Marijine družbe so vihri vendarle kljubovale ter z domačo družbo slovesno vkorakale v okusno okrašeno cerkev, pred družbeni oltar, ki je bil to pot res veličastno ozaljšán in prenovljen. Slavnostni govornik, ki je tudi vso popoldansko slovesnost vodil in sprejel 13 novih deklic v Marijino družbo ob asistenci škof. voditelja, je bil č. g. Al. Novak, dekanijski voditelj. Naj mu bo izrečena javna zahvala in Marija mu bodi plačnica! Nato se je vršila v družbenih prostorih akademija s pestrim sporedom. Častno mesto v sporedu je imela tudi govornica. Omenjala je zlasti zasluge pokojnega ustanovitelja Marijine družbe, gospoda Josipa Kosec, ki je bil družbi skrben in goreč voditelj — 13 let. Na kratko je orisala zgodovino 25 letnega obstoja Marijine družbe; omenjala je, da je bila leta 1921 družbena zastava v krvavi vojski; pa se je junaška zastavonošinja raje dala vgrizniti v lice, nego bi jo izročila v roke — napadalca. Marijina družba je leta 1920 povila v duhovni šopek 69.828 dobrih del; tudi se je — kot družina — posvetila božjemu Srcu Jezusovemu. Po Marijini družbi se je vpeljalo lepo cerkveno ljudsko petje, pogostno prejemanje sv. zakramentov in sploh življenje po veri. Brez Marijine družbe bi bilo versko življenje mlačno, morála bi padla, cerkev sama bi bila prazna, cerkvene slovesnosti plehke; dušni pastir bi bil brez desne roke. Iz družbene kronike še te-le podatke: Tekom 25 let je bilo sprejetih 328 družbenic; poročenih je bilo: 84, izklju-

čenih: 106, umrlo: 22, odsotnih po službah je: 25; od prvega sprejema jih je še: 5; stalno doma: 70. Vseh članic šteje družba: 93. — Končam z besedami govornice: Upajmo, da bo z Marijino pomočjo naša družba mogla obhajati tudi zlato zaroko z Brezmadežno, svojo 50 letnico. Vsem Marijinim deklicem pa resno kličem: Sestričke blage, živimo in umri-
mo za Marijo!

Po svetu.

30 romarskih vlakov v Rim je že določenih za katoličane iz Nemčije. Zvrstili se bodo od srede februarja do srede novembra in sicer tako, da pride vsako sredo en vlak v Rim, drugi pa odide. Vsak oddelek šteje 400—600 oseb. Vodstvo imata po dva duhovnika, nekaj rediteljev, po en zdravnik in po ena usmiljenka. Tehnični vodja skrbi za red ter vse potrebno na železnicah in po gostiščih v Rimu. — Z Bavarskega bo šlo 13 skupin v času od 13. marca pa do 14. oktobra. V Würzburgu izhaja vsakih 14 dni poseben časopis, ki daje romarjem vsa potrebna pojasnila.

Misijonska razstava na vatikanskih prostorih v Rimu je bila otvorjena 21. dec. m. l. Papež sam je bil navzoč pri otvoritvi. Razstavni prostor obsega 6500 m². V 20 paviljonih je nabranih in sestavljenih toliko misijonskih zanimivosti, da se še drugoverci ne morejo dovolj načuditi. Nič manj kot 470 misijonov je zastopanih na razstavišču. — V²: ki bodo tako srečni, da si bodo ogledali te zanimivosti, bodo dobili vsaj nekoliko vpogleda v tiho, a vztrajno misijonsko delo požrtvovalnih blagovestnikov pretekle in sedanje dobe, obenem se bodo pa sami ogreli za poganške misijone.

Zlato mašo je imel ogrski kardinal-primas Czernoch. Kakor mnogo cerkvenih knezov, je tudi on sin preprostih staršev-kmetov. Novo mašo je imel l. 1874, kardinal je postal l. 1914.

Bl. Peter Kanizij bo najbrž prvi v svetem letu, ki bo prištet med svetnike. Na drugem mestu se imenuje bl. Terezija od Deteta Jezusa. Slovesnosti bodo meseca maja. Na vrsti so pa tudi še proglašenja številnih služabnikov in služabnic božjih, ki njih imena tu navajamo: Jernej Dal Monte, duhovnik; Andrej Hubert Fournet, župnik iz Maillet-a; Marcelin J. Champagnat, ustanovitelj malih Marijinih bratov; P. Janez Nep. Neumann, škof v Filadelfiji; Terezija Eustocchia Verzieri; P. J. Eymard, ustanovitelj evharistincev; S. Marija Mihaela od najsv. Zakramenta; S. Ivana A. Thouret; S. Marija Magdalena Postel; škof A. Gianelli iz Bobbio;

S. Marija E. Pelletier; D. G. Cafasso, duhovnik; Jan. E. Vianney, župnik iz Arsa; S. Bernardka Soubirous.

Svetniška razprava o proglasitvi † papeža Pija X. med svetnike — napreduje. Nedavno je poslal kardinal Bertram iz Breslave v imenu nemških škofov prošnjo svetemu O'etu, naj bi se evharističnemu papežu Piju X. čimpreje podelila čast oltarja. — Pripomnimo pri tej priliki, da je tudi uredništvo Bogoljuba prejelo dopis, ki v njem neka mladenka M. F. zatrjuje, da je bila v očitvidni smrtni nevarnosti rešena, ker je klicala † papeža Pija X. na pomoč.

Današnja mladina. Na Dunaju se je sama končala neka 18 letna mladenka, češ da kot svobodomiselka ne more prenašati tega, da vlada v družini še strogo versko življenje. Iz istega vzroka je sklenilo posloviti se s tega sveta še 27 enakomislečih deklet. Neki dijak Švarc se je (na Dunaju) ustrelil. Vzrok: Ker je bil iz šole radi drzne upornosti izključen. Posledica? ... Dunajski šolski svet je poslal ukor profesorjem, češ da so se premalo ozirali na miselno študentovo. Z drugo besedo: Profesorji niso pomislili, da je bil dijak — socialdemokrat. — V Parizu je zadnji čas več 15 letnih punčar samomorilno poskakalo v vodo, ker so bile od staršev posvarjene ... — Kje manjka? Kaj manjka? Nič drugega, kakor verske odgoje v družinah, verske vzgoje po šolah. — Naši veliki »šolniki«, ki delajo šolske postave, pa gledajo, kako bodo s sokolstvom prepojili jugoslovansko deco, da bo čimpreje posnemala dunajsko in pariško napredno mladino!

Spoznanje. V frančiškanski red je sprejet znameniti italijanski gledališki umetnik in igravec Hanibal Rinchi. — Tudi med gledališkim svetom, ki splošno ni na dobrem glasu, se dobe osebe, ki teže po višjem in čutijo, da svetna slava hitro mine in da je nepokojno človeško srce, dokler v Bogu ne počiva.

Kaj morajo vse verjeti. Židovski časopisi, ki so njih uredniki v verskih in cerkvenih vprašanjih navadno zelo, zelo nevedni, natvezajo svojim bralcem novice, ki so izmišljene ali pa sestavljene z zlobnim namenom, da bi se z njimi zmanjšal ugled sv. Cerkve. Žalostna pri tem je navada, da take stvari tuintam pobero tudi naši časopisi in jih servirajo kot golo resnico. Naj omenjamo samo eno tako »raco« izza zadnjih dni. Židovski listi so poročali: »Papež je otvoril jubilejsko leto. K tej slovesnosti se je pripeljal po kanonskih določilih na vozu, ki je vanj bilo vpreženih šest čistokrvnih belcev. Po mnogih težavah se je posrečilo, da so za ta namen zasledili in kupili teh šest krasnih živalic v neki grofovski pri-

stavi na Ogrskem. Ti konji so bili enkrat vpreženi, potem pa jih — kakor je predpisano — ne smejo več uporabljati ter uživajo v papeških stajah dosmrtno »pokojnino«... Take otrobe vežejo nekateri čifutski listi svojim nevednim in nepoučenim čitateljem. Seveda se nato svet zgraža nad »potrato« in »bajnim bogastvom«, ki je zrastle v glavi obrekljivega židovskega poročevalca. Tako se fabricirajo novice, samo da se škoduje sveti Cerkvi.

Francoski katoličani so se zgani. Ukrepi francoske vlade proti redovnikom in redovnicam so dvignili odpor med ljudstvom, ki je nastopilo na javnih shodih. Pri nekaterih je bilo nazvočih do 20.000 katoličanov. Glavna napaka francoskih katoličanov je pač v tem, da niso bili organizirani. Sedaj je pa sam general Castelnau, ki je dober katoličan, pozval

† Dominik Skitek.

vse katoličane, naj pripadajo tej ali drugi struji, naj se združijo v »Katoliški narodni zvezi« (»Federation nationale catholique«). Zveza bo cdslej dala vsemu katoliškemu pokretu primerne enotne smernice.

Zakaj vladajo na francoskem prostozidarji ali framasoni? Zakaj kulturni boj? Zato ker so bili doslej katoličani brez organizacij ter pri volitvah niso zmagovali. — **Zakaj besni pri ras kulturni boj? Zakaj se preganjajo celo dijaške Marijine družbe?** ... Da ne bo treba več teh in takih vprašanj, bomo volilci storili na dan 8. februarja svojo katoliško dolžnost — s kroglico v roki.

Novomašnik — brez nog. V francoskem mestu Le Hawre je imel nedavno novo mašo

invalid, ki so mu vsled ran, dobljenih v vojski, morali odrezati obe nogi. Dobil je proteze (umetno narejene noge), nadaljeval bogoslovne nauke — in zdaj je duhovnik.

Umril je kardinal Mihael Logue, prvak katol. Cerkve na Irskem, neumorno delaven in goreč škof na Irskem. Rojen je bil 1840 v mestu Ulster. Kardinal je postal še za časa papeža Leona XIII., l. 1893.

Judovska dežela se bo smela zopet imenovati dosedanja »Sveta dežela«, kajti zadnjih 7 let se je (menda po zaslugi Angležev) tja doselilo 40.000 judov.

Napredek. 16. nov. 1924 so v Pragi otvorili in blagoslovili češko katoliško gimnazijo. Poleg gimnazije je deško semenišče. Oba zavoda imata 260 učencev, 174 jih je v zavodu, drugi (85) prihajajo iz mesta. Srednja šola ima pravico javnosti. Nadškof dr. Kordač je s to napravo zopet izpričal, da je mož na svojem mestu. Novo poslopje je stalo 6 milijonov čeških kron. Občudovanje zasluži praški nadpastir, da je mogel toliko svoto nabrati v teh hudih časih.

Konvertit. O Vseh svetih je bil v Rimu (v domači kapeli zavoda »Accademia dei Nobili Ecclesiastici«) sprejet v katoliško Cerkev protestantski duhovnik Artur Murray Dale.

Umril je v Tunisu znani msgr. baron de Matthies, konvertit. Rojen je bil v Hamburgu. Prestopil je kot visokošolec v katol. Cerkev. Nato si je izvolil duhovski poklic. Nekaj časa je deloval kot veroučitelj tudi na Dunaju.

V Lurd so došle 8. avg. 1924 na romanje štiri osebe, ki so bile l. 1923. čudovito ozdravljene. Vse so bile jetične v zadnjem štadiju in na pragu smrti. Bile so to mladenke Rossignot, Paquignon, Heussler in Fournier. O nekaterih so pisali liberalni časopisi, da so potem, ko so se vrstile na dom, umrle. Pred zborom 50 zdravnikov se je dognalo, da so popolnoma zdrave in da so se zredile vsaka za 15 do 20 kilogramov.

Borba za veronauk. Na južnem Tirolskem, ki je po vojski pripadlo Italiji, hoče italijanska oblast, da bi se na srednjih šolah ne poučeval več krščanski nauk. Nedavno so skldicali katoliški starši in vsa kulturna društva velik shod v Trient, kjer so skupno s škofom Endricijem odločno ugovarjali razkristjanjenju srednjih šol. Zborovalci so sklenili, da hočejo odločno vztrajati v borbi za versko odgojo mladine.

Katoliške (župnijske) šole v Ameriki imajo v tem šolskem letu za 33% več učencev nego doslej. Povsod so bili povečali poslopja, ali pa so nova zidali. Samo župnijske šole v Newyorku poseča čez 300.000 otrok; zraven se mora pa še štetí Brooklyn, kjer je zraslo

11 novih šol, ki jih obiskuje 85.000 učencev. V škofiji Cleveland so dali samo za povečanje šolskih poslopij 2 milijona dolarjev.

Tako se mora! Darežljivost Američanov za cerkvene potrebe je znana. — Nadškof Schremb v Clevelandu je potreboval za novo semenišče tri milijone dolarjev. Podjetje je izročil v varstvo bl. sestri Tereziji od Deteta Jezusa. Oglasilo se je okrog 40.000 prostovoljcev-nabiralcev, ki so se razdelili na 234 župnij v škofiji in se oglasili pri vsaki družini. V tem je ravno skrivnost velikega uspeha: malo od posameznega, pa nikogar ne izpustiti. Do 80.000 družin je prišlo vpoštev. Uspeh: Čez štiri milijone dolarjev.

Katoliška dekliška zveza v Italiji je prejela od papeža Pija XI. pohvalno pismo za uspešno delovanje. Zveza ima 5094 krajevnih skupin ter pospešuje zlasti češčenje presv. Srca Jezusovega, vsakdanje obhajilo, premišljevalno molitev in poglobitev v cerkveno življenje. Člani te zveze se ogibljejo nepotrebne svetnega razveseljevanja, pomagajo pri pouku krščanskega nauka, podpirajo katoliške misijone, pospešujejo lepo cerkveno petje; borijo se proti nečedni modi.

Napredek. V združenih državah Severne Amerike je vseh katoličanov 18,559.787. (Za 298.994 več nego pri prejšnji štetvi.) Duhovnikov je 23.159, med njimi 4 kardinali, 13 nadškofov, 98 škofov, 20 opatov. Katoliške šole obiskuje 1,998.376 otrok.

Dobre knjige.

Šmarnice za sveto leto 1925 bo letos nadomestila nova knjiga o Mariji. To versko-prosvetno delo bo sestavljeno deloma iz govorov, ki so se govorili o priliki vseslovenskega Marijinega shoda, deloma iz virov naj-novejšega Marijinega slovstva.

»K Mater«. Knjiga s tem naslovom je pošla popolnoma. Ne dobi se nikjer več. Druga izdaja izide za Veliko noč.

Marijin otrok sem. Življenska slika v treh dejanjih. 1913. Nekaj izvodov ima še Katol. izobr. društva Sv. Jurij o. j. ž. Cena 8 Din.

Dr. Josip Jeraj: **Ob skrivnih virih.** Tisk in zaloga Tiskarne sv. Cirila v Mariboru. — Cena 14 dinarjev, po pošti 1 dinar več. S to knjigo hoče pokazati pisatelj ljudstvu, posebno pa naši mladini vire, iz katerih naj bi črpali svojo moč, svoje veselje, srečo in uteho. So to viri, ki so nam tako blizu, viri, iz katerih so zajemali naši predniki moč in veselje za življenje in delo, viri, ki so pa za nas — žal — velikokrat zasuti in skriti. V svojem delu pa

nam jih pisatelj z mojstersko roko odkriva in na novo odpira. Vse, o čemer pisatelj govori v svoji knjigi, lahko da našemu ljudstvu veliko plemenitega veselja in resnične sreče. Posebne pozornosti pa so vredni na primer sestavki Narava, Sreča gorske župnije, Izčiščene duše, Materinsko srce, o nevidnih venicah. Koliko več prave zakonske sreče bi bilo, ko bi naši mladi ljudje, ki se pripravljajo na zakon, hodili po poti, ki jo kaže pisatelj. Knjižica je pisana zanimivo, tako, da jo moraš vsaj prelistati celo, če si jo vzel enkrat v roke, a pisana je tudi tako poljudno, da bo lahko tudi našega preprostega človeka vodila k virom veselja in sreče.

Naznanilo o slovenski »Zlati knjigi«.

Davno napovedani načrt se bliža svoji izpolnitvi. **Dovršene so predpriprave za spisovanje naše slovenske »Zlate knjige« presv. Srcu Jezusovemu posvečenih družin.** Ko so sv. oče Benedikt XV. in njegov naslednik ter naši škofje v najtoplejših besedah priporočili, naj bi se ne le cel svet, ampak tudi posamezne družine slovesno posvetile presv. Srcu Jezusovemu, se je tudi po naših slovenskih župnijah začelo veselo gibanje: družina za družino je slovesno postavila kip ali sliko Srca Jezusovega na odlično mesto v hiši in se izročila posebnemu varstvu presv. Srca Jezusovega. Goreči dušni pastirji so hiteli od hiše do hiše, od vasi do vasi, in bili priče teh slovesnih posvetitev. Tako je lahko »Glasnik« v lanskoletni 6. številki zapisal, da se je samo v **l a v a n t i n s k i š k o f i j i** (brez Murskega polja) posvetilo že **n a d 1000 d r u ž i n**. Iz mnogih krajev prihajajo poročila, da se zopet nove družine pripravljajo za posvetitev. Mnogo se je torej že storilo in se bo še storilo glede posvetitve presv. Srcu Jezusovemu med našim slovenskim narodom, toda nikjer še nismo imeli do sedaj nobenega enotnega in skupnega pregleda, kako se delo razvija in napreduje, nikjer središča, kjer bi se vsi ti podatki zbirali in enotno urejevali. Obljubljala se je večkrat po vzorcu drugih narodov sestavljena skupna slovenska »**Z l a t a k n j i g a**«, pa se vsled raznih ovir še dosedaj ni sestavila. Posvetilne pole so se mnoge izgubile ali se sploh sestavljale niso. Če bi šlo tako naprej, bi nikdar ne mogli dobiti pregleda naših slovenskih družin Srca Jezusovega in sestaviti naše domače »**Zlate knjige**«. Bati bi se bilo, da bi to prelepo delo pri nas po kratkem času popolnoma zamrlo

Da se temu odpomore, predvsem, da se zbere in uredi pregled vseh slovenskih presv. Srcu Jezusovemu posvečenih družin, se je ustanovilo v kolegiju očetov jezuitov v Ljubljani »Tajništvo posvečenja družin za Slovenijo«, ki je takoj začelo predpriprave za ureditev »Zlate knjige slovenskega naroda«. V to knjigo se bodo vpisovale vse priglašene družine, ki so se že posvetile presv. Srcu Jezusovemu ali pa se še bodo. Ta knjiga se bo poslala v svetovno središče posvečenih družin, v Paray le Monial na Francosko, kjer je božji Zveličar sam razodel sv. Marjeti pobožnost do presv. Srca, in bo tam shranjena blizu oltarja razodetja; vpisane družine pa bodo deležne posebnih sadov sv. maš, ki se tamkaj vedno berejo. Ko bo knjiga urejena, bo to prelep zapisnik in zbirka vseh pod posebno zaščito presv. Srca Jezusovega stoječih slovenskih družin in bo za vedno pričala, kako vdano in vneto je naš narod častil presv. Srce Jezusovo. To mora biti naša skupna težnja, do katere uresničenja moramo delati vsi z vsemi močmi in žrtvami, da bo čim več družin, kolikor mogoče ves narod stal vpisan v tej armadi presv. Srca Jezusovega. Ne motimo se, ako trdimo, da bo presv. Srce Jezusovo na tem in na onem svetu toliko več in bolj bogatih milosti razlilo nad naš narod, kolikor več družin bo stalo pod Njegovim posebnim varstvom. Tako je Jezus sam obljubil in isto potrjujejo nešteti zgledi in dogodki s celega sveta.

Da se bo pa moglo to za naš narod pomenljivo delo izvršiti, je treba vzajemne podpore in vzajemnega dela vseh prizadetih. Zato najsrčneje prosimo vse p. n. župnijske urade in vse duhovnike, ki so izvršili posvetitev kake družine, z avoda itd., ki so se posvetili presv. Srcu, da to javijo tajništvu za statistiko in vpis v »Zlato knjigo«. V ta namen zadostujejo kratki podatki: 1. dan posvetitve; 2. ime družine; 3. število članov; 4. bivališče (kraj in hiš. št., pošta); 5. župnija. Za posamezne kraje (vasi) lahko ena oseba zbere podatke vseh posvečenih družin v kraju in skupno pošlje. Prosimo torej, da to store vsi in naznanijo tudi vsem tistim, ki bi tega ne brali v »Bogoljubu«. Naj gre od ust do ust novica: »Naša slovenska »Zlata knjiga« se spišuje in v nji ne sme manjkati nobene posvečene družine!»

Sedanji pripravljani zapisniki se bodo sestavili v redu došlih prijav po posamnih župnijah in vsaka škofija posebej. Za vpis ni treba nič plačati; le kdor hoče kaj darovati za »Zlato knjigo« — ki bo seveda, če bo lična, precej draga — in za propagando (razširjenje posvečenja Srcu Jezusovemu), stori to lahko prostovoljno in se darovi najhvaležneje sprejemajo. Za naprej pa velja geslo: »Vsaka družina (zavod itd.), ki se posveti sv. Srcu Jezusovemu po navodilu sv. očeta, se takoj tudi prijavi glavnemu tajništvu za vpis (napiše se vsaj kratko; dan posvečenja, ime družine, število članov, bivališče, župnija). Ako boste kje napravili posebno slovesno, popišite to in bomo najlepše prireditve objavili. Naslov je: »Tajništvo posvečenja družin«, Ljubljana, Zrinjskega c. 9 (kolegij oo. jezuitov).

Odpustki

za mesec februar 1925.

1. Nedelja, prva v mesecu. Bl. Viridijana. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) istim kakor 15. dan.

2. Ponedeljek. Svečnica. P. o.: a) vsem ki so opravljali devetdnevnicu za današnji praznik; b) udom br. sv. R. Telesa kakor peti dan; c) udom br. naše ljube Gospe presvetega Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. danes ali v osmini; e) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) onim, ki nosijo beli škapulir, če molijo za osvobojenje suznjev; h) udom Marijine družbe; i) udom »Družbe krščanskih družin«; j) udom br. sv. Družine; k) udom br. presv. Srca Marijinega; l) udom br. za duše v vicah danes ali v osmini; m) udom Družbe sv. Petra Klaverja kakor 24. dan; n) istim kakor 15. dan. — V. o.

4. Sreda, prva v mesecu. Sv. Jožef Leoński. P. o.: a) pod navadnimi pogoji vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu; b) istim kakor 15. dan.

5. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Peter Krstnik. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) istim kakor 15. dan.

6. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; b) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta.

7. Sobota, prva v mesecu. P. o.: vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

8. Nedelja. Sv. Janez Matski. P. o.: udom br. z belim škapulirjem, če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

15. Nedelja, Bl. Andrej. P. o.: vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

19. Četrtek. Sv. Konrad. P. o.: istim kakor 15. dan

22. Nedelja, zadnja v mesecu in pustna. Sv. Marjeta Kortonska. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 15. dan. — V cerkvah, v katerih je vpeljana tridnevno češčenje zadnje tri pustne dneve, dobe pod navadnimi pogoji p. o. vsi, ki obišejo sv. Rešnje Telo.

24. Torek. Sv. Matija. P. o.: pod navadnimi pogoji udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje sv. vere.

Molitev za odpustke. Članek pod zgornjim naslovom v prejšnji številki »Bogoljuba« s tem popravljamo v toliko, da je treba po novem odloku moliti 6 Očenašev itd. le za porcijski odpustek; za ostale popolne odpustke, kjer se zahteva molitev po namenu svetega Očeta, pa ostane še vedno v veljavi, kakor je bilo doslej določeno. Zadostuje torej v ta namen par Očenašev; da, tudi en sam Očenaš, ali kaka druga molitev, približno tako dolga. Če bo sv. Cerkev kaj drugega določila, bo »Bogoljub« o tem nemudoma poročal.

Zahvale za uslišane prošnje: Šolska sestra Virginija se zahvaljuje bl. Mali Tereziji za ozdravljenje po operaciji. — Mar. družbenka se zahvaljuje bl. Mali Tereziji od Deteta Jezusa za večkratno pomoč v dušnih in telesnih zadevah. — Marija Kregar (Ljubljana) se presrčno zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in bl. Mali Tereziji od Deteta Jezusa za hitro pomoč v težki bolezni. — K. K. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za ozdravljenje roke. — Marija Kastelic (Dedni dol) se zahvaljuje Materi božji in sv. Antonu

Pad. za zdravje in za pomoč v več zadevah. Obenem pošilja obljubljeni dar. — Presrčna zahvala sv. Jožefu za 2 uslišani prošnji. M. — T. S. (Dovje) se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za dobljeno zdravje. — E. K. se zahvaljuje Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu ter angelom varihom za uslišano prošnjo, da so se sovražniki spravili. — A. M. (Ljubljana) se srčno zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prebl. Devici Mariji in sv. Jožefu za ozdravljenje hude živčne bolezni — ter s tem izpolnjuje svojo obljubo. — M. M. K. (Begunje) se zahvaljuje Mariji Pomočnici za dobljeno zdravje oči; sv. Antonu Pad. za dobljeno knjigo. — Ivan S. in Rihard G. (Trst) se zahvalujeta za uslišano prošnjo za zdravje Materi božji, presv. Srcu Jezusovemu in pa svetemu Antonu. — I. Mrak iz Poljan Boгу in sv. Antonu. — H. Valentar iz Guštanja za čudovito rešitev iz smrtne nevarnosti. — M. S. Mariji Pomočnici. — I. Črne za ozdravljenje po opravljeni tridnevnici. — Neimenovan iz Črnomlja sv. Antonu Padovanskemu za večkratno pomoč in uslišanje. — M. Kostelec za uslišano prošnjo v veliki nesreči. — V skromen dokaz hvaležnosti za milosti, ki sem jih v preteklem letu prejel od presv. Srca Jezusovega, pošiljam po poštni nakaznici znesek 100 Din za namene in potrebe »našega bližnjega misijona«. Neimenovan.

Darovi l. 1925.

Za kruh sv. Antona: Ant. Pučnik, župnik, Št. Peter na Medv. selu: 40 Din.

Za razne misijonske namene: Marija Kržišnik v Pragi: 168 Din.

Št. 2. »Bogoljuba« je uredil član konsorcija. Za bodoče sprejema dopise glavni urednik kanonik dr. Alojzij Merhar, Pred škofijo 6, v Ljubljani. Vse denarne in druge zadeve naj se naslove na upravo »Bogoljuba«, kamor se lahko pošljejo tudi dopisi.

LISTNICA.

M. Logavas: Dotične knjižice nimamo več v slovenskem jeziku. — I. R. v Moravčah: Deloma Vam pritrjujemo. Vendar pa se je ob takih prilikah ravnati po navodilih in po načrtu, ker drugače reditelji ne bi mogli napraviti reda. Vsi člani in članice brez zastav so imele določen poseben prostor.